

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 451 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η αθλιότητα του Τσίπρα ανοίγει τον δρόμο στον Μητσοτάκη

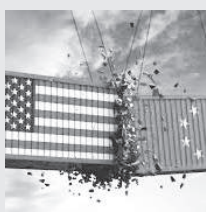
**Στις εθνικές εκλογές
στηρίξτε-
ψηφίστε**

Ο.Κ.Δ.Ε.

Φάκελος

Αποτελέσματα
Εκλογών 26ης Μάη
σελ. 6-11

Οικονομία

Νέα υποτροπή στον
εμπορικό πόλεμο
ΗΠΑ-Κίνας
σελ. 11

Βραζιλία

Κινητοποιήσεις
ενάντια στην
ακροδεξιά κυβέρνηση
σελ. 12

Ιστορία

30 χρόνια από την
εξέγερση της Τιεν
Αν Μεν
σελ. 15

Ένα μεροκάματο κοστίζει μια ζωή στη μνημονιακή «δημοκρατία»

Τραγικό θάνατο βρήκε στις 25/4 44χρονος εργαζόμενος από το Πακιστάν στην πτηνοτροφική μονάδα ΑΓΡΟΖΩΗ ΑΒΕΕ του ομίλου ΠΙΝΔΟΣ στο Βατώντα Νέας Αρτάκης Εύβοιας, όταν τα ρούχα του πιάστηκαν στο μηχανήμα, που τον τράβηξε και στη συνέχεια τον πολτοποιήσε. Το πτώμα του ανακάλυψε συνάδελφός του στα σφαγεία έξι μέρες μετά!

Στις 10/5, 52χρονος εργάτης με καταγωγή από την Αλβανία βρήκε επίσης τραγικό θάνατο κατά τη διάρκεια εργασιών αποκατάστασης δρόμου στο χωριό Μελισσώνας στην Εύβοια. Το φορτηγό που κουβαλούσε πέτρες ντελαπάρισε, με αποτέλεσμα να καταπλακωθεί ο εργαζόμενος από το φορτίο. Μεταφέρθηκε σε κρίσιμη κατάσταση στο νοσοκομείο

Καρύστου, όπου όμως άφησε την τελευταία του πνοή. Ένας ακόμα εργαζόμενος στο ίδιο σημείο σώθηκε την τελευταία στιγμή.

Μέσα σε λιγότερες από 24 ώρες, άλλος ένας συνάδελφος, οικοδόμος εν ώρα εργασίας έχασε τη ζωή του πέφτοντας από το δεύτερο όροφο σε οικοδομή στο Ηράκλειο Κρήτης. Ο 60χρονος οικοδόμος, πατέρας 2 παιδιών ήθελε μόλις λίγα μεροκάματα για να συνταξιοδοτηθεί. Σύμφωνα με το εργατικό κέντρο Ηρακλείου, μόνο στο Ηράκλειο, τα εργατικά ατυχήματα τους τελευταίες 5 μήνες είναι ογδόντα δύο, δυο εκ των οποίων είναι θανατηφόρα.

Οι συνεχόμενες εργατικές δολοphonίες- «δυστυχήματα» και τα εκατοντάδες εργατικά «ατυχήματα» προμηνύουν ίσως την

πιο αιματοβαμμένη χρόνια για τους εργαζόμενους. Ήδη μετράμε πανελλαδικά πάνω από 25 νεκρούς συναδέλφους εν ώρα εργασίας από την αρχή του έτους! Τα ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας, η καταπάτηση της εργατικής νομοθεσίας από τα αφεντικά, η ανελέητη εντατικοποίηση, η μαύρη και απλήρωτη εργασία είναι οι πραγματικοί παράγοντες της ραγδαίας αύξησης των εργατικών δολοφονιών, των ανυπόφορων συνθηκών εργασίας. Οι εργοδότες έχοντας την πλήρη στήριξη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και των υπόλοιπων μνημονιακών σκουπιδιών, θέτουν σε πλήρη εφαρμογή το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, μετατρέποντάς μας στην κυριολεξία σε σύγχρονους δουλοπάροικους, ανυπεράσπιστους στα χέρια των αφεντικών.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**100 χρόνια Σ.Ε.Κ.Ε.**

Συγγραφείς: Στέφανος Ιωαννίδης,

Σοφία Καρασαρλίδου

Χρονολογία έκδοσης: Σεπτέμβριος 2018

Σελίδες: 56

Τιμή: 2 ευρώ

Στις 4 Νοεμβρίου 1918, μία εβδομάδα μετά την ίδρυση της ΓΣΕΕ από το Α΄ Πανελλαδικό Εργατικό Συνέδριο συνέδριο στην Αθήνα (21-26 Οκτωβρίου), συνήλθε στον Πειραιά το Α΄ Πανελλαδικό Σοσιαλιστικό Συνέδριο, το οποίο ίδρυσε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος (ΣΕΚΕ). Στο συνέδριο συμμετείχαν περίπου 30 αντιπρόσωποι, οι οποίοι εξέφραζαν, σύμφωνα με τον Α. Μπεναρδούλια, κυρίως τρεις τάσεις (αριστερή: Δ. Λιγδόπουλος, δεξιά: Ν. Γιαννιός, κέντρο: Φεντερασιόν). [...]

Το ΣΕΚΕ υπήρξε εξαρχής ένα κόμμα εργατικό, με αντικαπιταλιστικές τάσεις. Το ζητούμενο κατά τα πρώτα χρόνια της ίδρυσής του ήταν το εάν θα καθίστατο και ένα αντικαπιταλιστικό επαναστατικό κόμμα, δηλαδή εάν θα αποκτούσε ένα μαρξιστικό πρόγραμμα που θα ήταν ικανό, στις συνθήκες της εποχής, να αποτελέσει οδηγό για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού. [...] Η κατάσταση στο εσωτερικό

του ΣΕΚΕ θα ξεκαθάριζε μόνο έπειτα από την εμφάνιση μιας νέας γενιάς ηγετικών στελεχών, οι οποίοι κατά βάση προέρχονταν από το μικροασιατικό μέτωπο, όπου είχαν αναπτύξει αντιπολεμική δράση (Παντελής Πουλιόπουλος, Γιώργος Νίκολης, Γιάννης Μοναστηριώτης κ.ά.). [...]

Η επικράτηση της αριστερής – επαναστατικής τάσης στο συνέδριο της «μπολσεβικοποίησης» (1924) σήμανε την έναρξη της προσπάθειας μετατροπής του ΣΕΚΕ σε μαρξιστικό κόμμα, κάτι που προϋπέθετε τον εργατικό πολιτικό του προσανατολισμό, τη βελτίωση της κοινωνικής του σύνθεσης, το ανέβασμα του θεωρητικού επιπέδου των μελών, την εφαρμογή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, την υιοθέτηση των μαρξιστικών συνθημάτων στην εξωτερική πολιτική κ.ά. Αυτή η διαδικασία ανακόπηκε και στη συνέχεια ανατράπηκε από την επικράτηση του σταλινισμού στο ΚΚΕ.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: ΠΛ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Γιάννενα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Μπορούμε να νικήσουμε

Στο κύριο άρθρο της, η *Αυγή* αποδίδει την συντριπτική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ «όχι στη στρατηγική του, γιατί αυτή ήταν σωστή, αλλά στην τακτική του και την επικοινωνιακή αξιοπιστία του». Λίγο ως πολύ, αυτό υποστηρίζουν όλα τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ για το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών. Με λίγα λόγια το μόνο που βλέπουν ως αιτία για την ήττα τους, είναι επικοινωνιακοί και τακτικοί λόγοι και τίποτα άλλο. Και όχι μόνο αυτό: το σημαντικότερο είναι ότι μένουν πιστοί σε ό,τι έκαναν, στην πολιτική που ακολούθησαν τα τεσσεράμισι περίπου χρόνια που βρίσκονται στην κυβέρνηση. Έχουν τόσο πολύ αφομοιωθεί από το σύστημα που δεν βλέπουν, δεν καταλαβαίνουν ότι η πολιτική και ο τρόπος διακυβέρνησής τους (τα βασικά σημεία των οποίων θα παρουσιάσουμε παρακάτω) είναι που εκτίναξαν τα εκλογικά ποσοστά του Μητσοτάκη – όχι η όποια αξιοπιστία του ίδιου και των όσων έλεγε. Γιατί όλοι γνωρίζουν, και ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, ότι η βάση του προγράμματος των Τσίπρα – Μητσοτάκη είναι τα μνημόνια. Οι διαφορές είναι δευτερεύουσες, το «μίγμα πολιτικής» όπως λένε οι ίδιοι και η δόλια προσπάθεια των ΜΜΕξαπάτησης να τους παρουσιάσουν ως διαφορετικούς.

Τα βασικά πεπραγμένα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ

Η συντριπτική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και στις τρεις εκλογικές αναμετρήσεις (ευρωεκλογές, δημοτικές, περιφερειακές) οφείλεται κατά κύριο λόγο στην πολιτική του, στον τρόπο που άσκησε την εξουσία και μόνο δευτερευόντως στη Συμφωνία των Πρεσπών. Συγκεκριμένα:

1) Υπέγραψε το 3ο Μνημόνιο, το χειρότερο από τα δύο προηγούμενα, και εφάρμοσε και τα τρία με θρησκευτική ευλάβεια, πράγμα για το οποίο δέχτηκε τα συγχαρητήρια από τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ.

2) Μείωσε μισθούς, συντάξεις, διάλυσε τις

εργασιακές σχέσεις, συνέχισε τα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων. Καταλήστεψε τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες με την επιβολή τεράστιας φορολογίας, με κατασχέσεις και πλειστηριασμούς. Επιπλέον περιόρισε και δυσκόλεψε ακόμη περισσότερο το δικαίωμα των εργαζομένων στην απεργία και το συνδικαλισμό. Αντίθετα, εξυπηρέτησε τι κεφάλαιο, τους τραπεζίτες, τους εφοπλιστές και την παρασιτική ελίτ με όλα τα μέσα: φοροαπαλλαγές, χαριστικές πράξεις, δάνεια, ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας κ.λπ.

3) Ιδιωτικοποίησε και επέβαλε λογικές ιδιωτικοοικονομικών, αξιολογικών κριτηρίων, ξεπερνώντας και τους ακραίους νεοφιλελεύθερους, στην υγεία, στην παιδεία, στην κοινωνική ασφάλιση και πρόνοια. Έθεσε όλη τη δημόσια περιουσία για 99 χρόνια στη διάθεση των ιμπεριαλιστών, των «πιστωτών», των τραπεζιτών/κερδοσκόπων. Αύξησε το χρέος και παγίωσε το καθεστώς αποικίας χρέους.

4) Συνέχισε τα πραξικοπήματα στη Βουλή και με κάθε τρόπο –ακόμη και με την ενίσχυση του κράτους Έκτακτης Ανάγκης– συνέχισε τη διακωμώδηση της λαϊκής κυριαρχίας. Άσκησε την εξουσία με τα πιο άθλια και βρώμικα μέσα της αστικής πολιτικής (ψέμα, εξαπάτηση, αλαζονεία κ.ά.). Νομιμοποίησε τα μνημόνια και τις μνημονιακές πολιτικές, τα φιλοδωρήματα και τα βοηθήματα στη θέση μισθών, συντάξεων, δικαιωμάτων και κοινωνικής αλληλεγγύης, ανοίγοντας νέους δρόμους στους νεοφιλελεύθερους αγριάνθρωπους της αγοράς. Αποκορύφωμα της αθλιότητας του Τσίπρα και της παρέας του, η προδοσία του υπερήφανου ΟΧΙ του ελληνικού λαού (62%) που το μετέτρεψε σε ΝΑΙ και σε όχημα για να αλλάξει στρατόπεδο και να σκαρφαλώσει

στην εξουσία.

5) Πρόσδεσε την χώρα, συναγωνιζόμενη τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις στην κατάργηση της εθνικής κυριαρχίας, όχι μόνο στην ιμπεριαλιστική ΕΕ αλλά και στο ΝΑΤΟ και στους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς τους ιδιαίτερα των ΗΠΑ, στη Μ. Ανατολή, στην ΝΑ Μεσόγειο και στα Βαλκάνια. Ακόμη συμμετείχε με τις κατεχόμενη αντιδραστικές δυνάμεις της περιοχής, με το σιωνιστικό Ισραήλ και την αιματοβαμμένη δικτατορία της Αιγύπτου.

6) Το γεγονός ότι όλα αυτά τα εφάρμοσαν στο όνομα της «Αριστεράς», προκάλεσε και συνεχίζει να προκαλεί μια τεράστια ιδεολογική και πολιτική ζημιά στο εργατικό κίνημα και στις σοσιαλιστικές ιδέες, προσφέροντας αμέριστη βοήθεια στους καπιταλιστές και τους ιμπεριαλιστές.

Και τώρα...

Η καταστροφική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ ήταν επόμενο να απογοητεύσει τις εργατικές και λαϊκές μάζες και να στρέψει ένα μέρος τους προς τη ΝΔ και τον Μητσοτάκη. Αυτό δε σημαίνει ότι ΝΔ κέρδισε τις μάζες προγραμματικά και πολιτικά. Η νίκη της είναι κυρίως αποτέλεσμα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και βέβαια της πτώσης των αγώνων και της τεράστιας σύγχυσης που δημιουργήθηκε στο εργατικό κίνημα. Επομένως η πιθανή νίκη της ΝΔ στις εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου, δε σημαίνει επικράτηση του όποιου προγράμματός της, ούτε πολύ περισσότερο το κλείσιμο της πολιτικής κρίσης και της αστικής πολιτικής, ακόμη και της κρίσης του αστικού καθεστώτος. Αυτά κυρίως οφείλονται στην δομική κρίση-χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού αλλά και στην κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, που όπως όλα δείχνουν έχει

μπει σε μια νέα φάση επιδείνωσης. Άλλωστε η ΝΔ, όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ, βρίσκεται μακριά από το να μπορεί να ψελλίσει έστω και ένα υποτυπώδες πρόγραμμα διεξόδου από την κρίση – τέτοιο εξάλλου δεν διαθέτουν ούτε οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Οι αποσπασματικές φλυαρίες για «μείωση των φόρων» που επαναλαμβάνουν νυχθημέρον ο Μητσοτάκης και η μοσχαναθρεμμένη στο ΔΝΤ κα. Ξαφά, όχι μόνο δεν συνιστούν οικονομική πολιτική, αλλά επιπλέον σημαίνουν τη μείωση των δαπανών για την υγεία, την παιδεία, την κοινωνική ασφάλιση και πρόνοια. Αυτό είναι που κρύβουν επιμελώς όλοι οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι, για να ενισχύσουν όχι τις επενδύσεις, αλλά τις πιο παρασιτικές μορφές του κεφαλαίου.

Η άθλια πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ μετακίνησε όλη την πολιτική σκηνή προς τα δεξιά –κάτι που ήταν λίγο ως πολύ αναμενόμενο– και όλα δείχνουν ότι ο Τσίπρας και η παρέα του ετοιμάζονται να πάνε δεξιότερα, φορώντας τον μανδύα του υπερασπιστή της «δημοκρατικής παράταξης», της «αντιδεξιάς πολιτικής» και υποδύομενοι τους ιππότες του «αναχώματος» ενάντια στην δεξιά, ακροδεξιά κ.λπ.!

Όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι αυτόματα θα ενισχυθούν οι εργατικοί αγώνες, το εργατικό κίνημα και ότι θα δημιουργηθεί μια ανατρεπτική συνείδηση στους εργαζόμενους. Μόνο η ανάπτυξη των αγώνων είναι η βασική προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας ταξικής και επαναστατικής συνείδησης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Χρειάζεται και μια επαναστατική πολιτική και ένα πρόγραμμα και σχέδιο διεξόδου από την κρίση του καπιταλισμού, από το πολιτικό τσίρκο που μας έχει οδηγήσει στην καταστροφή και στην χρεοκοπία.

Η ΟΚΔΕ στις ευρωεκλογές παρουσίασε ένα τέτοιο πρόγραμμα. Στις εθνικές εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου θα το ξαναπαρουσιάσει, εμπλουτίζοντάς το ακόμη περισσότερο, προτάσσοντας την ανάγκη της δημιουργίας μιας επαναστατικής δύναμης και μιας Κυβέρνησης των Εργαζομένων, που είναι το κλειδί για να λυθούν πολλά προβλήματα του εργατικού κινήματος.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Υπερδιπλασιάστηκαν τα περιστατικά **ρατσιστικής συμπεριφοράς και βίας** εκ μέρους ενστόλων, που καταγράφηκαν το 2018 από το Δίκτυο Καταγραφής Περιστατικών Ρατσιστικής Βίας, με θύματα κυρίως πρόσφυγες και μετανάστες, στη Λέσβο, στο λιμάνι της Πάτρας και στα χερσαία ελληνοτουρκικά σύνορα. Οι επιθέσεις των ενστόλων ανέρχονται σε 22, έναντι 10 το 2017, ενώ τα υπόλοιπα καταγεγραμμένα ρατσιστικά περιστατικά αυξήθηκαν συνολικά σε 117, έναντι 102 το 2017. Τα περισσότερα από τα 130 θύματα είναι πρόσφυγες και μετανάστες.

Η έκθεση αποτυπώνει ενίσχυση της δράσης ακραίων ξενοφοβικών ομάδων, άτυπων ή μη, που διατυμπανίζουν την ιδεολογία τους και θεωρούν ότι «βρίσκονται σε αποστολή». Σημειώνονται ρατσιστικές επιθέσεις σε δρόμους κοντά σε προσφυγικούς καταυλισμούς - όπου οι δράστες καταδιώκουν τους πρόσφυγες με αυτοκίνητο και τους επιτίθενται - ενώ χτυπούν τα θύματα σε εμφανή σημεία, ώστε η εικόνα των τραυμάτων να λειτουργεί εκφοβιστικά για τους υπόλοιπους. Επίσης, καταγράφονται καθημερινά: απαξιωτική συμπεριφορά σε πρόσφυγες και μετανάστες, που εμποδίζονται να χρησιμοποιήσουν τα μέσα μαζικής μεταφοράς, προσπάθεια ενοίκων σε πολυκατοικίες να προκαλούν εντάσεις, να βρίζουν και να χρησιμοποιούν βία εναντίον προσφύγων που διέμεναν σε διαμερίσματα, κυρίως μονογονεϊκών οικογενειών με ανήλικα παιδιά, με σκοπό να τους εκδιώξουν.

Η ομάδα της Corporate Occupation, το κίνημα BDS και το ανεξάρτητο ερευνητικό κέντρο Who profits έχουν δημιουργήσει μια λίστα με τις εταιρείες που βοηθούν στα **εγκλήματα του Ισραήλ κατά των Παλαιστινίων**. Μερικές από αυτές είναι:

- Η Caterpillar, τις μπουλντόζες της οποίας χρησιμοποιεί το Ισραήλ για να καταστρέφει σπίτια Παλαιστινίων στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, αλλά και στο εσωτερικό του Ισραήλ. Στη Γάζα, η Caterpillar είναι γνωστή γιατί το ισραηλινό κράτος χρησιμοποιεί τον εξοπλισμό της για να ενισχύει τα στρατιωτικά φράγματα στα σύνορα της Λωρίδας της Γάζας, αλλά και για να ισοπεδώνει γεωργικές καλλιέργειες μέσα σε αυτήν. Οι επιχειρήσεις αυτές καταστρέφουν τη γεωργική παραγωγή, αναγκάζοντας τους κατοίκους να αγοράζουν προϊόντα από ισραηλινούς παραγωγούς.

- Η Combined Systems Inc, με έδρα την Πενσυλβάνια των ΗΠΑ, που προμηθεύει το Ισραήλ με ελαφρύ οπλισμό και εξοπλισμό ασφαλείας, πχ. δακρυγόνα και βομβίδες κρότου-λάμψης.

- Η Ford, τα φορτηγά F550 της οποίας μετατρέπονται σε τεθωρακισμένα μεταφορικά οχήματα. Ισραηλινές εταιρίες τροποποιούν άλλα οχήματα της εταιρείας σε αυτόνομα μη επανδρωμένα οχήματα.

- Το Ισραήλ ψεκάει πολλές φορές ετησίως με ζιζανιοκτόνα της γερmano-αμερικάνικης Monsanto (ειδικά με τη γνωστή γλυφοσάτη, γνωστή για τις καρκινογόνες ιδιότητές της) παλαιστινιακές αγροτικές εκτάσεις κοντά στα σύνορα με τη Γάζα. Έτσι εξυπηρετεί τα οικονομικά και στρατιωτικά συμφέροντα του Ισραήλ, γιατί εμποδίζει τη γεωργική ανεξαρτησία της Παλαιστίνης, ενώ επιτρέπει στις ισραηλινές δυνάμεις να εντοπίζουν ευκολότερα και να πυροβολούν τους Παλαιστίνιους.

- Η βρετανική τράπεζα HSBC χρηματοδοτεί κάποιους από τους πιο γνωστούς κατασκευαστές στρατιωτικού εξοπλισμού στον κόσμο, πολλοί από τους οποίους είναι ισραηλινές εταιρείες.

- Η αμερικανική εταιρεία τροφίμων White Plains, που ανήκει στην PepsiCo και στην ισραηλινή εταιρεία Strauss, δώρισε πακέτα φαγητού στη στρατιωτική μονάδα του ισραηλινού στρατού “Golani Brigade”.

Πολυνομοσχέδιο Αχτσιόγλου για Εργασιακά Χυδαίος εμπαιγμός των εργαζομένων η ... «υποχρεωτική αιτιολόγηση» των απολύσεων

Η κυβέρνηση απατεώνων του Τσίπρα ενόψει των ευρωεκλογών ανακοίνωσε σειρά... «μεταμνημονιακών» μέτρων, παίζοντας ακόμα μία φορά τη χυδαία παρωδία των «θετικών μέτρων», για να εμπορευτεί προεκλογική «ελπίδα» και για να καλλιεργήσει τη λογική του «μικρότερου κακού». Στις 10/5 ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για τη «Ρύθμιση οφειλών προς τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης, τη Φορολογική Διοίκηση και τους ΟΤΑ α' βαθμού, Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις Δημοσίου και λοιπές ασφαλιστικές και συνταξιοδοτικές διατάξεις, Ενίσχυση της προστασίας των εργαζομένων και άλλες διατάξεις», το οποίο η κυβέρνηση λάνσαρε ως την «αρχή» της «νέας μεταμνημονιακής εποχής», βέβαια με όλους τους μνημονιακούς νόμους σε πλήρη ισχύ και ενισχυμένους.

Το πολυνομοσχέδιο, εκτός των υπολοίπων, περιλαμβάνει διατάξεις που υποτίθεται εισάγουν σημαντικές αλλαγές στη νομοθεσία υπέρ των εργαζομένων και πλασαρίστηκε από την άθλια κυβέρνηση Τσίπρα και τα παπαγαλάκια της ως «θέσπιση της επαναπρόσληψης απολυμένων εργαζομένων», «ρύθμιση τομή για τα εργασιακά στη χώρα» κ.ά. Μάλιστα, η υπουργός Εργασίας Αχτσιόγλου δήλωσε πως «...μετά την ψήφιση του νόμου κανείς δεν θα μπορεί να απολύεται αν δεν συντρέχει βάσιμος λόγος, που θα πρέπει να αποδεικνύεται συγκεκριμένα». Τα λόγια είναι περιττά. Συγκεκριμένα, το άρθρο 48 του πολυνομοσχεδίου προβλέπει το εξής:

«Η καταγγελία της εργασιακής σχέσης θεωρείται έγκυρη, μόνο αν οφείλεται σε βάσιμο λόγο, κατά την έννοια του άρθρου 24 του Αναθεωρημένου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη (ΑΕΚΧ), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4359/2016 (Α' 5), έχει γίνει εγγράφως, έχει καταβληθεί η οφειλόμενη αποζημίωση και έχει καταχωρηθεί η απασχόληση του απολυόμενου στα τηρούμενα για τον ΕΦΚΑ (τ. ΙΚΑ) μισθολόγια ή έχει ασφαλιστεί ο απολυόμενος. Σε περίπτωση αμφισβήτησης, το βάρος επίκλησης και απόδειξης της συνδρομής των προϋποθέσεων έγκυρης καταγγελίας φέρει ο εργοδότης».

Δηλαδή, με βάση το πολυνομοσχέδιο: α) για να είναι έγκυρη η καταγγελία της σύμβασης αορίστου χρόνου θα πρέπει να υπάρχει «βάσιμος λόγος» και β) ο εργοδότης θα πρέπει να αποδείξει –προφανώς σε δικαστήριο – ότι η απόλυση είναι έγκυρη, παρουσιάζοντας τον «βάσιμο λόγο». Στη συνέχεια το νομοσχέδιο-παρωδία παραπέμπει ξανά στο άρθρο 24 του ΑΕΚΧ διευκρινίζοντας πως «βάσιμοι» λόγοι απόλυσης είναι η ικανότητα ή συμπεριφορά του εργαζόμενου και οι λειτουργικές απαιτήσεις της επιχείρησης, της εγκατάστασης ή της υπηρεσίας.

Ο ΑΕΚΧ, στον οποίο στηρίζεται το πολυνομοσχέδιο, δεν είναι παρά μία απ' τις πολλές νεοφιλελεύθερες και βαθιά αντεργατικές ντιρεκτίβες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που προβλέπει μέσα σ' όλα πως, αν υφίσταται «βάσιμος λόγος» απόλυσης εργαζόμενου, δεν του καταβάλλεται αποζημίωση (γεγονός που αποκλείεται ρητά από την ελληνική εργατική νομοθεσία).

Το μνημονιακό καθεστώς συνεχώς ενισχύεται και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης όχι μόνο παραμένει άθικτο, αλλά γίνεται όλο και πιο δεσποτικό, πατώντας στο λαϊκό την εργατική τάξη. Οι εργα-

σιακοί χώροι έχουν μετατραπεί σε μαύρα κάτεργα, όπου το μόνο δίκιο είναι αυτό του εργοδότη/δεσπότη, που μπορεί να εκβιάζει, να απειλεί, να απολύει, να μην καταβάλλει τον μισθό, ακόμα και να ξυλοκοπεί εργαζόμενους. Η θεσμική και δικαστική οδός διεκδίκησης των δικαιωμάτων των εργαζομένων όχι μόνο έχει ουσιαστικά κλείσει, λόγω της παραβίασης κάθε νομιμότητας από τα μνημόνια και της πρακτικής των δικαστηρίων, με αποφάσεις όπως αυτές του Άρειου Πάγου, αλλά τα αστικά δικαστήρια έχουν μετατραπεί σε αντεργατικό οπλοστάσιο. Κάθε έννοια «αναγνώρισης» και «αποδοχής» του συνδικαλισμού από τους εργοδότες ξηλώνεται μέρα με τη μέρα, μαζί με το θεσμικό πλαίσιο των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, που έχουν ουσιαστικά καταργηθεί. Είναι προφανής ο εμπαιγμός και η κοροϊδία της υπουργού Εργασίας προς τους εργαζόμενους.

Η υπεράσπιση των θέσεων εργασίας, ειδικά στην εποχή της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και του σκληρού ταξικού πολέμου που έχουν κηρύξει ενάντια στους εργαζόμενους το κεφάλαιο και η ΕΕ, δεν γίνεται με τεχνοκρατικά μέσα, με παζάρια και διαπραγματεύσεις με τους εργοδότες και το κεφάλαιο, με διαχωρισμό των απολύσεων σε βάσιμες ή αβάσιμες, αιτιολογημένες ή όχι, αλλά με σκληρούς, μαχητικούς και μακροχρόνιους αγώνες των εργαζομένων μέσα στους χώρους δουλειάς, με ανυποχώρητες απεργίες, καταλήψεις και συγκρούσεις. Έτσι μόνο μπορούμε να επιβάλουμε, κόντρα στη λογική της ελεημοσύνης των εργοδοτών, την **απαγόρευση των απολύσεων**, ως τη μόνη έμπρακτη κατοχύρωση του δικαιώματος στη δουλειά. Αυτός είναι και ο μόνος δρόμος για μια ριζικά διαφορετική αντιμετώπιση της πιο σημαντικής παραγωγικής δύναμης: της ανθρώπινης εργατικής δύναμης, που σήμερα καταστρέφεται από την καπιταλιστική κρίση, με την ανεργία, την υποαπασχόληση, τις ελαστικές-δουλικές σχέσεις εργασίας, την πτώση του βιοτικού επιπέδου και τη φτώχεια, το άγχος της επιβίωσης. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να αποδεχόμαστε καμία απώλεια θέσης εργασίας ως «βάσιμη», όχι μόνο γιατί αυτό είναι φθορά και ταπείνωση για την εργατική τάξη, αλλά γιατί στην προσπάθεια να συγκρουστούμε με το μνημονιακό καθεστώς, το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης και να επιβάλουμε ως εργαζόμενοι τις δικές μας ανάγκες, δεν περισσεύει κανένας, δεν επιτρέπεται να σπαταλήσουμε ούτε «μισή» ανθρώπινη εργατική δύναμη.

Για τους διανομείς, το νομοσχέδιο προβλέπει, αποζημίωση για κίνηση και συντήρηση, 15% επί του βασικού μισθού (650 ευρώ μικτά), για όσους εργάζονται με δικό τους μηχανάκι, το κράνος στα Μέσα Ατομικής Προστασίας και καταχώρηση της πινακίδας στο ΕΡΓΑΝΗ. Αυτή η εξέλιξη ήρθε ως αποτέλεσμα των αγώνων των διανομέων εδώ και δύο χρόνια και των 15 νεκρών συναδέλφων διανομέων που σκοτώθηκαν την ώρα της δουλειάς.

■ Άννα Ασλανίδη

επίκαιρα...

Αποζημιώσεις για τον Περικλή και την Ηριάννα

Το Πενταμελές Εφετείο Αναστολών αναγνώρισε στην Ηριάννα και στον Περικλή χρηματική αποζημίωση για τις 400 ημέρες που κρατήθηκαν αναίτια και παράνομα στη φυλακή. Η Ηριάννα και ο Περικλής τον περασμένο Ιούνιο κρίθηκαν ομόφωνα αθώοι για την κατηγορία συμμετοχής στην οργάνωση «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς» (ΣΠΦ). Το 2013 είχαν καταδικαστεί σε κάθειρξη 13 ετών ο καθένας, ως μέλη της ΣΠΦ και οδηγήθηκαν στη φυλακή, καθώς το δικαστήριο αρνήθηκε να δώσει ανασταλτικό χαρακτήρα στην έφεσή τους. Στη φυλακή παρέμειναν επί 400 ημέρες. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με ομόφωνη απόφασή του, προχώρησε στην αθώωση και των δύο.

Το Πενταμελές Εφετείο Αναστολών, έπειτα από προσφυγή της Ηριάννας και του Περικλή, αναγνώρισε πως πρέπει να αποζημιωθούν για το «λάθος» της διοίκησης, που επέφερε τον άδικο εγκλεισμό τους και έτσι επεδίκασε το ποσό των 6.000 ευρώ στον καθένα, που αντιστοιχεί σε 15 ευρώ ημερήσιας αποζημίωσης.

Οι συνήγοροι των δύο αιτούντων τόνισαν στο δικαστήριο πως η κράτησή τους είχε αρνητικές επιπτώσεις στην επαγγελματική τους εξέλιξη αλλά και ότι τους στιγμάτισε κοινωνικά. Ζήτησαν από το δικαστήριο να αναγνωρίσει ως ημερήσια αποζημίωση το ανώτατο όριο των 29 ευρώ, αίτημα που δεν έγινε δεκτό.

Παρά τη θετική εξέλιξη του θέματος, πρέπει να τονίσουμε ότι οι κατάπτυστες καταδικαστικές αποφάσεις που προηγήθηκαν δεν ήταν κάποιο «λάθος» της διοίκησης, όπως αναφέρουν, αλλά κομμάτι του μόνιμου καθεστώτος ποινικοποίησης και ενοχοποίησης όσων δεν αποδέχονται τους μισθούς-χαρτζιλίκι, τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, τις απολύσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις-ξεπουλήματα, τη γενίκευση της φτώχειας και της εξαθλίωσης, τον «ζουρλομανδύα» του ευρώ, τα διαρκή μέτρα, όσων δηλαδή δεν υποτάσσονται στον μνημονιακό εκφασισμό της δημόσιας ζωής και στον εκβαρβαρισμό κάθε ανθρώπινης και ηθικής αξίας.

Αναμένεται η απόφαση για τη χορήγηση της άδειας στον Δημήτρη Κουφοντίνα

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας, που πραγματοποιούσε απεργία πείνας για να του δοθεί η άδεια που δικαιούται, μεταφέρθηκε εσπευσμένα στο νοσοκομείο Βόλου το βράδυ της 6^{ης} Μάη. Οι δικαστές του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Βόλου είχαν απορρίψει ομόφωνα το αίτημά του για χορήγηση νέας, 7^{ης} άδειας, με το αυθαίρετο και αστήρικτο σκεπτικό ότι «δεν είναι πρόθυμος να αλλάξει στάση ζωής, αλλά εμμένει στην άποψή του περί ένοπλης ανατροπής του “κρατικού μονοπωλίου της βίας” και άρα καθιστά εναργές ότι ευκαιρίας δοθείσης δεν αποκλείεται να τελέσει και νέες αξιόποινες πράξεις ιδιαίτερης απαξίας».

Μετά την απόρριψη του αιτήματος του Δημήτρη Κουφοντίνα, και ενώ συνέχιζε την απεργία πείνας, υπήρξε παρέμβαση από την εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ξένη Δημητρίου. Η εισαγγελέας του Ανώτατου Δικαστηρίου ζήτησε το βούλευμα του Συμβουλίου, τον ιατρικό φάκελο και την έκθεση της κοινωνικής λειτουργού των φυλακών, καθώς και πιστοποιητικό από το νοσοκομείο Βόλου. Αργά το βράδυ της 17^{ης} Μάη, η εισαγγελέας άσκησε αναίρεση στο βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Βόλου. Η αναίρεση θα συζητηθεί σύντομα στο Ποινικό Τμήμα του Αρείου Πάγου και, σε περίπτωση που γίνει δεκτή, τότε η υπόθεση θα συζητηθεί εκ νέου στο Συμβούλιο, αλλά με άλλη σύνθεση.

Οι «παροχές» του απατεώνα Τσίπρα

Ο πρωθυπουργός, σε ομιλία του στο Ζάππειο, παρουσίασε ένα νέο πακέτο παροχών μόνιμου χαρακτήρα. Σε ένα κρεσέντο εξύμνησης του εαυτού του και της κυβέρνησης, μίλησε αρχικά για την έξοδο από τα μνημόνια μετά από 9 χρόνια σκληρής προσαρμογής, την επιστροφή σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης για τρίτη συνεχόμενη χρονιά, την εξασφάλιση της φτηνότερης πρόσβασης στις αγορές χρήματος από ποτέ, αλλά και για την εξυγίανση των δημόσιων οικονομικών και την υπέρβαση, όχι μόνο την επίτευξη, των ετήσιων στόχων για τα πλεονάσματα! «Η χώρα και η οικονομία βρίσκονται σε σαφή πορεία ανάκαμψης. Η οικονομία έχει επιστρέψει για τρίτη συνεχή χρονιά σε ρυθμούς ανάπτυξης», τόνισε ο Τσίπρας και η συμμορία του. Το πακέτο παροχών περιλαμβάνει μείωση των συντελεστών ΦΠΑ σε εστίαση, τρόφιμα και ενέργεια, επίδομα στους συνταξιούχους (που βαφτίστηκε «13^η σύνταξη»), κατάργηση ή μείωση της εισφοράς αλληλεγγύης και «πάγωμα» της μείωσης του αφορολόγητου. Ο Τσίπρας τόλμησε να πει ότι «υπάρχει ακόμα μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας που σήκωσε δυσανάλογο βάρος και δεν έχει ακόμα αισθανθεί τις θετικές συνέπειες από την έξοδο της χώρας από τα μνημόνια. Δεν έχει αισθανθεί τα αποτελέσματα αυτής της θετικής και ελπιδοφόρας πορείας στην καθημερινότητά του». Ένα μήνα περίπου πριν τις εκλογές, η κυβέρνηση χάρισε σε ένα πολύ μικρό μέρος της κοινωνίας, τους τραπεζικούς ομίλους, ποσά ύψους εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, με φοροαπαλλαγές σε βάθος δεκαετίας. Αυτή είναι η αίσθηση που άφησε ο Τσίπρας στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Άνθρακας οι παροχές του Τσίπρα

Στις παροχές του Τσίπρα περιλαμβάνεται η μείωση του ΦΠΑ στην εστίαση από 24% σε 13%. Την ίδια στιγμή όμως η ελληνική κοινωνία ξεκίνησε να βελάζει λόγω της αύξησης των τιμών του χοιρινού κρέατος. Η κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας έχει οδηγήσει και σε κρίση παραγωγής βασικών αγαθών για την κοινωνία. Η Κίνα, ο μεγαλύτερος παραγωγός χοιρινού κρέατος, πραγματοποιεί τα δύο τρίτα των εισαγωγών σόγιας παγκοσμίως, με τη μισή περίπου ποσότητα να προορίζεται για τροφή χοίρων. Λόγω του εμπορικού πολέμου με τις ΗΠΑ, έχουν μειωθεί σημαντικά οι εισαγωγές, με την πρώτη καταστροφή να εμφανίζεται στο χοιρινό κρέας. Προκειμένου να αντισταθμιστεί το αυξημένο κόστος του χοιρινού, αναμένεται αύξηση στη ζήτηση άλλων κρεάτων, κατά κύριο λόγο των πουλερικών. Η μείωση της κινεζικής παραγωγής χοιρινού αναμένεται να προκαλέσει μείωση της ζήτησης σιτηρών, ελαιούχων σπόρων και σόγιας, που αποτελούν τροφή για χοίρους. Φυσικά, η μείωση του ΦΠΑ από τον Τσίπρα δεν είναι κάτι άλλο παρά μία από τις γνωστές του απατεωνιές, καθώς είναι βέβαια ενήμερος ότι αναμέ-

νεται ένα τσουνάμι αυξήσεων στα τρόφιμα, που θα οξύνει την επισιτιστική κρίση.

Η περιβόητη «13^η σύνταξη» είναι στην πραγματικότητα ένα προεκλογικό επίδομα, συνολικού κόστους 800 εκατ. ευρώ, που παρέχεται ως εξής: για συντάξεις μέχρι 500 ευρώ ανέρχεται στο 100% της σύνταξης, για συντάξεις από 501-600 ευρώ στο 70%, από 601-1000 ευρώ στο 50% και για συντάξεις άνω των 1000 ευρώ αφορά το 30% της σύνταξης. Η κυβέρνηση έτρεξε κακήν κακώς να βάλει την «13^η σύνταξη» στους λογαριασμούς των συνταξιούχων. Εκατοντάδες χιλιάδες συνταξιούχοι, που έσπευσαν στα ΑΤΜ να πάρουν το προεκλογικό δωράκι, δεν βρήκαν τα ποσά που περίμεναν, καθώς οι κρατήσεις που τους έγιναν είχαν πετσοκόψει για τα καλά την τελική παροχή. Κάτι η εισφορά 6% για υγειονομική περίθαλψη, κάτι η παρακράτηση φόρου 22%, έφεραν τελικά στις τσέπες των δικαιούχων πολύ λιγότερα χρήματα από αυτά που περίμεναν. Φυσικά, αυτό δεν είναι 13^η σύνταξη, όπως διαφημίζει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ένα ακόμα προεκλογικό τρικ, πιστό στις αντίστοιχες προεκλογικές απατεωνιές του Σαμαρά, που θα συνεχίσει και ο άξιος διάδοχος του Τσίπρα, ο Μητσοτάκης.

Οι πραγματικές παροχές του Τσίπρα

Η ωμή πραγματικότητα που ζουν οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα συντρίβει τα άθλια ψέματα των παροχών τους. Τα μνημόνια που εφάρμοσε και ο Τσίπρας ξήλωσαν μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Οι μισθοί των εργαζομένων έχουν γίνει μισθοί πείνας, οι άνεργοι είναι πάνω από ένα εκατομμύριο, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, η ανασφάλιστη, κα-

κοπληρωμένη και «μαύρη» εργασία γενικεύονται, εγκαθιδρύεται ένα Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, για τη διατήρηση και την αύξηση των κερδών των εργοδοτών. Επιβάλλονται μέτρα απίστευτης σκληρότητας, μνημόνια διάρκειας μέχρι το 2060, τεράστια πρωτογενή πλεονάσματα κ.ά. Αυτές είναι οι παροχές του Τσίπρα στο μνημονιακό σύστημα.

Η μεγαλύτερη όμως παροχή του Τσίπρα στον καπιταλισμό είναι η ψήφιση του 3^{ου} Μνημονίου, η συνεργασία του με όλες τις μνημονιακές δυνάμεις, που συμφώνησαν να αφήσουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στη φυλακή του χρέους μέχρι το 2060. Ο ΣΥΡΙΖΑ παρέχει στην αστική τάξη τη νομιμοποίηση, κάτω από την ταμπέλα της «Κυβέρνησης της Αριστεράς», όλων των διαστροφών της αστικής πολιτικής, των μνημονίων και των κοινοβουλευτικών πραξικοπημάτων, των εγκληματικών επιθέσεων των εργοδοτών στους εργαζόμενους, του εκφυλισμού και της σήψης της κοινωνίας, της μετατροπής της πολιτικής σε τσίρκο. Το χειρότερο από όλα, παραδίδει τη σκυτάλη της εξουσίας στον Μητσοτάκη, που θα δώσει, με τις ευλογίες του Τσίπρα και των ιμπεριαλιστών, ακόμα μεγαλύτερες παροχές στη σάπια αστική τάξη.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να σταματήσουμε τις παροχές αυτές. Το μέλλον μας βρίσκεται στους δρόμους και τους αγώνες μας. Για εμάς πλέον όλα γίνονται ξεκάθαρα, οι παροχές και τα δώρα του απατεώνα Τσίπρα είναι η άνοδος του Μητσοτάκη στην εξουσία, η ενίσχυση της Άκρας Δεξιάς και της συντήρησης. Η μόνη σωτηρία μας είναι οι αγώνες που πρέπει να κάνουμε για να κόψουμε τις παροχές στους καπιταλιστές και τα μνημόνια. Χρειάζεται να οργανωθούμε στην ΟΚΔΕ για να εξοπλίσουμε και να οργανώσουμε τους αγώνες των εργαζομένων που έρχονται με τα κατάλληλα εργαλεία. Να πιάσουμε το νήμα από τη διετία 2010-2012 και να οργανώσουμε στους χώρους δουλειάς επιτροπές και σωματεία, που θα προετοιμάσουν τη Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας. Να προετοιμάσουμε τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος, τους αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα για τη σύγκρουση με τα μνημόνια. Να προετοιμάσουμε τη νίκη των εργαζομένων, που θα εξασφαλιστεί μέσα από μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Η ΟΚΔΕ είναι μια χρήσιμη επιλογή για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, για τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος, και η επιλογή αυτή πρέπει να στηριχθεί τόσο στις εκλογές όσο και στην πράξη των αγώνων.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Άμεση απάντηση στην επίθεση φασιστοειδών σε συντρόφους της ΟΚΔΕ

Την Τετάρτη 24 Απριλίου, ομάδα από θρασύδειλα φασιστοειδή είχε επιτεθεί σε συντρόφους της ΟΚΔΕ που αποχωρούσαν από προεκλογική εξόρμηση στα Μετέωρα Θεσσαλονίκης. Η απάντηση ήταν άμεση, με μαζική και μαχητική πορεία την επομένη 25/4, όπου συμμετείχαν οργανώσεις και δυνάμεις της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς, δημοτικές κινήσεις, αντιφασιστικές και αναρχικές συλλογικότητες, εργαζόμενοι και νέοι.

Μεταξύ των οργανώσεων που εξέδωσαν σχετικές ανακοινώσεις είναι το ΚΚΕ(μ-λ), το Κόκκινο Νήμα, το ΜΛ ΚΚΕ, η δημοτική κίνηση στη Θεσσαλονίκη «Πόλη Ανάποδα» κ.ά.

Αυτή η κοινή δράση στον δρόμο, ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, η ενωτική, μαζική και μαχητική επιβολή των δημοκρατικών ελευθεριών στην πράξη, είναι η μόνη απάντηση στον κίνδυνο των φασιστικών συμμοριών, που θα συνεχίσουν να λειτουργούν ως εφεδρεία του δόγματος «Νόμος και Τάξη» των κρατικών μηχανισμών καταστολής. Η ΟΚΔΕ ευχαριστεί όλες τις δυνάμεις που ανταποκρίθηκαν έμπρακτα στην απάντηση της επίθεσης και θα είναι από τη μεριά της πάντα παρούσα, έμπρακτα αλληλέγγυα στην πάλη για το τσάκισμα των φασιστών.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2019:

Οι Περιφερειακές και Δημοτικές εκλογές σφραγίστηκαν από το γενικό πολιτικό κλίμα που ανέδειξαν και οι Ευρωεκλογές: κυριαρχία των υποψηφίων της ΝΔ, σε κάποιες περιπτώσεις με πολύ μεγάλα ποσοστά, καταβάρθρωση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και πτώση της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Οι πατριωτικές-εθνικιστικές υποψηφιότητες ήταν και στις τοπικές εκλογές διευρυνμένες και αναβαθμισμένες, ειδικά στη Μακεδονία, όπου το «Μακεδονικό» επιχειρείται από πολλές εθνικιστικές/φασιστικές οργανώσεις να γίνει ο βασικός πυλώνας της οικοδόμησής τους και της ανάδειξής τους και στις τοπικές κοινότητες. Επίσης, ήταν ξανά παρούσες παρατάξεις-υπηρέτες επιχειρηματικών συμφερόντων με μαφιόζικα χαρακτηριστικά (βλ. Βόλος, Πειραιάς), που απλώνονται σαν χταπόδι όχι μόνο στον αθλητισμό αλλά και στην

ενεργό πολιτική, προς εξυπηρέτηση επιχειρηματικών συμφερόντων.

Είχε φανεί ήδη από τις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές του 2014 πως τα παλιά μνημονιακά κόμματα κρατούν ακόμα σημαντικές προσβάσεις στις τοπικές κοινωνίες και τα τοπικά συμφέροντα. Έτσι, ειδικά η ΝΔ (το 2014 είχε επικρατήσει στις 8 από τις 13 περιφέρειες) και το ΚΙΝΑΛ είχαν κερδίσει στις περισσότερες περιφέρειες και Δήμους.

Ο καθεστωτικός ιστός, συνδυασμός πολλών μεγάλων και μικρών συμφερόντων, είναι ριζωμένος και δημιουργεί εκλογική πελατεία χρησιμοποιώντας τα κρατικά «όπλα»: διορισμούς, 8μηνες συμβάσεις εργασίας, παραγγελίες, έργα, ευρωπαϊκά κονδύλια, ενισχύσεις συλλόγων κ.λπ. Ένα πλέγμα μικρών και μεγάλων «εξυπηρετήσεων», από τη συμμετοχή ενός φτωχού σε ένα συσσίτιο μέχρι σημαντικές αγορές εξοπλισμού ή έργων, καθυποτάσσει σημαντικό

κομμάτι των τοπικών κοινωνιών, που πάει και τους ψηφίζει, ακόμα και με το άμεσο αλισβερίσι/φακελάκι αν χρειαστεί. Το υπόλοιπο 50% των τοπικών κοινωνιών απέχει, αηδιασμένο από τα ψέματα και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από τα ωραία λόγια των υποψηφίων.

Από την άλλη, η εμφάνιση του υποτίθεται «ριζοσπαστικού» ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά από το 2012 και μετά, αμφισβήτησε την κυριαρχία ΝΔ-ΚΙΝΑΛ στις κάλπες, μη έχοντας όμως κοινωνικές ρίζες, ούτε στα συνδικάτα, ούτε στις εργατικές και λαϊκές περιοχές. Η άνοδος του βασίστηκε οργανωτικά στον προσεταιρισμό ΠΑΣΟΚων κάθε είδους, αλλά και στη συνεργασία με παράγοντες κάθε πολιτικής απόχρωσης, προκειμένου να διεισδύσει στα «άδυτα» της κρατικής εξουσίας και του κρατικού μηχανισμού. Αυτό μπορεί πρόσκαιρα να του έδωσε οφέλη, όμως χτύπησε καμπανάκι κινδύνου στις λαϊκές μάζες για τις προθέσεις

του και κυρίως έκανε ανέφικτη μια καθαρή ταξική στάση που θα τον ρίζωνε στις εργατικές και λαϊκές περιοχές. Είναι οι περιοχές όπου η πτώση του είναι και η μεγαλύτερη.

Η ανικανότητα και η ξεδιαντροπία του (βλ. Μάνδρα-Μάτι), η ταύτισή του με επιχειρηματικά συμφέροντα (βλ. Π. Κόκκαλη κ.ά.), η συνεργασία με δεξιούς κάθε είδους (ΑΝΕΛ, καραμανλικοί κ.λπ.), η ενσωμάτωση ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ και στελεχών τους και κυρίως η εφαρμογή του 3^{ου} και 4^{ου} μνημονίου και η προδοσία του «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα, έκαναν αδύνατη κάθε πιθανότητα ριζώματος του ΣΥΡΙΖΑ στην κοινωνία σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο. Η συμφωνία των Πρεσβών ήταν το «κερασάκι στην τούρτα» μιας αντιδραστικής μετάλλαξης, που σφραγίστηκε και με την άνευ όρων υποταγή του στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

Με αυτές τις ψευτιές και προδοσίες, έδωσαν πάτημα στους εθνικιστές

Το τουρκικό γεωτρύπανο Fatih νοτιοανατολικά της Κύπρου

Πυκνώνουν τα σύννεφα του πολέμου στην περιοχή μας

Ενα νέο, και το πιο επικίνδυνο μέχρι στιγμής, επεισόδιο του ανταγωνισμού μεταξύ ελληνικής και τουρκικής αστικής τάξης εξελίσσεται τον τελευταίο μήνα, με αφορμή τον καθορισμό της κυπριακής ΑΟΖ (Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη) και τις κινήσεις του τουρκικού κράτους.

Τα ελληνικά ΜΜΕ προβάλλουν το ζήτημα με τέτοιο τρόπο ώστε το «δίκιο» των Ελληνοκυπρίων και της Ελλάδας να φαίνεται αδιαμφισβήτητο. Ο Ερντογάν έχει στείλει δύο πλοία, το ερευνητικό Barbaros και το πλωτό γεωτρύπανο Fatih (Πορθητής), με ανακοινωμένη απόφαση να πραγματοποιήσουν γεωτρήσεις ακόμη και μέσα σε ένα τμήμα της «αμφισβητούμενης» ΑΟΖ της Κύπρου και πιθανόν και μέσα στην ΑΟΖ που η ελληνική αστική τάξη υποστηρίζει ότι είναι δική της.

Η απάντηση της Κύπρου ήταν να στείλει διάβημα διαμαρτυρίας στην ΕΕ, η οποία δηλώνει ότι τη στηρίζει πλήρως (άλλωστε είναι γνωστό ότι οι γεωτρήσεις στην Κύπρο γίνονται και από εταιρείες γαλλικών και ιταλικών συμφερόντων), καθώς και έναν χάρτη με τις συντεταγμένες της «δικής της» ΑΟΖ, στην οποία φυσικά περιλαμβάνει και το κομμάτι της βόρειας Κύπρου.

Η ανακάλυψη κοιτασμάτων φυσικού αερίου στη νοτιοανατολική Μεσόγειο έχει γίνει αιτία για έναν νέο παροξυσμό των αντιπαράθεσεων μεταξύ των αστικών τάξεων της περιοχής, πάντοτε με την ώθηση των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και ΕΕ. Τα κράτη της περιοχής που διατηρούν προνομιακές σχέσεις με τους ιμπεριαλιστές (Ισραήλ, Αίγυπτος, Ελλάδα, Κύπρος) έχουν ανακηρύξει την ΑΟΖ τους (ή την πρόθεσή τους να την ανακηρύξουν) με τρόπο που συγκρούεται ευθέως με τα συμφέροντα των υπόλοιπων κρατών, και κυρίως της

Τουρκίας, που είναι και η πιο σημαντική δύναμη στην περιοχή.

Αν η Τουρκία αποδεχτεί την ανακήρυξη της κυπριακής ΑΟΖ, αλλά και της ελληνικής (και μάλιστα με βάση το Κατελόμερο, το οποίο βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής από τα τουρκικά παράλια), τότε τόσο το Αιγαίο όσο και η θαλάσσια περιοχή μεταξύ Ελλάδας και Κύπρου μετατρέπονται οριστικά σε ελληνική λίμνη και στην Τουρκία δεν απομένει προς εκμετάλλευση και αξιοποίηση παρά ένα ασήμαντο κομμάτι γύρω από τα παράλια της. Άλλωστε, για το ζήτημα της κυπριακής ΑΟΖ, η κυπριακή κυβέρνηση Αναστασιάδη δεν επέδωξε καμία απολύτως συνεννόηση με τους Τουρκοκύπριους, με τους οποίους υποτίθεται ότι επιδιώκει να διαπραγματευτεί για το κοινό τους μέλλον.

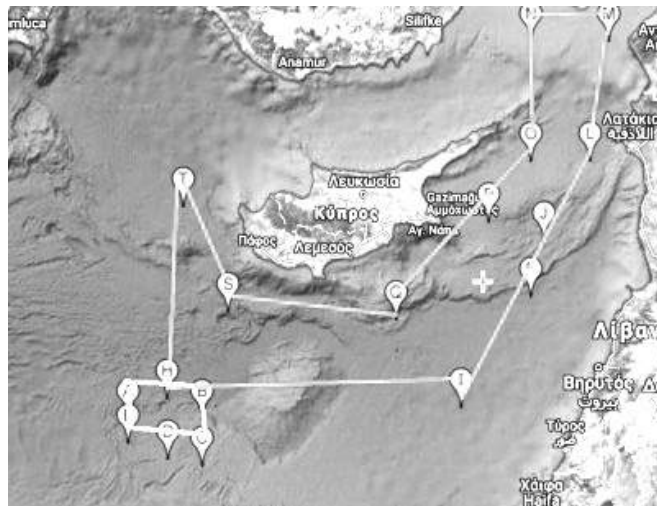
Η απαίτηση της Ελλάδας και της Κύπρου προς την Τουρκία να σεβαστεί το διεθνές δίκαιο (και κυρίως το Δίκαιο της Θάλασσας του 1982) είναι κενό γράμμα, αφού για περιπτώσεις όπως αυτές της νοτιοανατολικής Μεσογείου δεν υπάρχει κάτι σαφές και κατηγορηματικό, παρά μόνο ότι η ΑΟΖ του κάθε κράτους πρέπει να καθορίζεται μετά από συνεννόηση και συμφωνία των εμπλεκόμενων μερών. Η ελληνική και ελληνοκυπριακή κυβέρνηση πιέζουν την Τουρκία να σεβαστεί όχι το διεθνές δίκαιο αλλά τους «συσχετισμούς δύναμης», όπως τους ερμηνεύουν αυτές, δηλαδή ότι έχουν αυτή την περίοδο τη στήριξη των ιμπεριαλιστών. Γνωρίζουν όμως πολύ καλά ότι στην περιοχή η Τουρκία είναι ο «μεγάλος παίκτης», γι' αυτό και δεν παραλείπουν να την καλούν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για το μοίρασμα και την αξιοποίηση των υδρογονανθράκων στην περιοχή.

Το ζήτημα των ΑΟΖ και των κοιτασμάτων, και στις δύο πλευρές του Αιγαίου, παρουσιάζεται από τις αστικές τάξεις ως υπέρτατο εθνικό ζήτημα. Ει-

δικά στην ελληνική πλευρά, καλλιεργείται η πεποίθηση ότι αυτά τα κοιτάσματα θα είναι η σωτηρία μας, θα βγούμε από το αδιέξοδο και τη φτώχεια και άρα αξίζει μέχρι και να πολεμήσουμε γι' αυτά. Αντίστοιχος εθνικισμός σπέρνεται και από την τουρκική πλευρά, με τις δηλώσεις Ερντογάν για την υπεροπλία της Τουρκίας, την εισβολή του 1974 κ.λπ.

Είναι όμως ψέματα ότι τα κοιτάσματα θα μας σώσουν και κυρίως ότι, ακόμα και στο σενάριο η Ελλάδα να επιτύχει την πλήρη εκμετάλλευσή τους, θα έχει ο ελληνικός λαός το παραμικρό όφελος. Τεράστιο ποσοστό των κερδών θα πάνε κατευθείαν στις Total, ENI, Exxon κ.ά., καθώς και στις ελληνικές εταιρείες που θα συνεργαστούν μαζί τους. Τα υπόλοιπα, όπως κάθε δημόσια περιουσία, θα δεσμευτούν στο Υπερταμείο για την αποπληρωμή των χρεών. Άνθρακες λοιπόν ο θησαυρός. Άλλωστε, δεν υπάρχει μεγαλύτερος μύθος ότι οι χώρες σώζονται και οι λαοί τους πλουτίζουν αν στην επικράτειά τους υπάρχει φυσικός πλούτος. Αντίθετα, στον καπιταλισμό, και κυρίως στην εποχή του ιμπεριαλισμού, είναι συνήθως κατάρρα για έναν λαό. Τα παραδείγματα αφθονούν: συνεχείς δικτατορίες στις αραβικές χώρες, αιμοσταγής διαμελισμός της Λιβύης, συνεχείς απόπειρες πραξικοπημάτων και ιμπεριαλιστικό οικονομικό εμπάργκο στη Βενεζουέλα, σκληρή δικτατορία στη Νιγηρία κ.ά.

Ο πραγματικός πλούτος και θησαυρός στην περιοχή μας είναι αυτός που καθημερινά καταστρέφεται από τα μνημόνια και την πολιτική του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών, είναι τα εργο-

στάσια, οι υποδομές, η γη και κυρίως η ανθρώπινη εργασία, που κατασπαταλιέται καθημερινά με την ανεργία.

Προφανώς δεν χρειάζεται «αδιαφορία» για τον φυσικό πλούτο. Οτιδήποτε μπορεί να διευκολύνει τη ζωή μας είναι καλοδεχούμενο. Εθελουφλούμε όμως αν παρασυρθούμε από την εθνικιστική υστερία, ελληνική ή τουρκική, για τα κοιτάσματά «μας» και την ενέργειά «μας». Να μην πέσουμε στην παγίδα ότι θα μας σώσουν αυτοί που με την κρίση και τα μνημόνια μάς οδήγησαν σε απώλεια πλούτου εκατοντάδων δισ. ευρώ.

Κανένας πόλεμος και κανένα θερμό επεισόδιο για τα κοιτάσματα. Καμιά εμπλοκή των λαών της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου σε διαμάχες που δεν είναι για τα δικά τους συμφέροντα αλλά για αυτά των πολυεθνικών και των αστικών τάξεων. Ανειρήνευτη πάλη για την απαλλαγή της περιοχής μας από τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και την καπιταλιστική βαρβαρότητα, ανειρήνευτη πάλη πρώτα-πρώτα ενάντια στα συμφέροντα της «δικής μας» αστικής τάξης. Αυτή είναι η μόνη επαναστατική πολιτική, άρα και η μόνη ρεαλιστική. Για να μη γίνουμε κρέας για τα κανόνια, για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι και οι λαοί της περιοχής να αξιοποιήσουν τον πλούτο που παράγουν, αλλά και αυτόν που προσφέρει η φύση, για τα δικά τους συμφέροντα.

■ Γιάννης Σμυρλής

Ακόμα πιο εμφατική κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ

και ναζιστές να αλωνίζουν στις λαϊκές περιοχές και να αυξάνουν σημαντικά την επιρροή τους.

Βλέποντας το χαστούκι να έρχεται, ο ΣΥΡΙΖΑ χρησιμοποίησε τον νέο νόμο «Κλεισθένη» για τις δημοτικές εκλογές, σύμφωνα με τον οποίο οι δημοτικοί σύμβουλοι εκλέγονται από τον πρώτο γύρο, με βάση τα ποσοστά της κάθε παράταξης και με απλή αναλογική, ενώ στον δεύτερο γύρο εκλέγεται μόνο Δήμαρχος, ώστε να διασφαλίσει έναν αξιοπρεπή αριθμό περιφερειακών και δημοτικών συμβούλων. Ειδάλλως, με το παλιό σύστημα, θα είχε εξαφανιστεί ουσιαστικά από την πλειοψηφία περιφερειών και δήμων, όπου θα υπήρχε πλήρης κυριαρχία της ΝΔ. Τώρα, θα υπάρξουν ακόμα και περιπτώσεις όπου οι εκλεγμένοι στον δεύτερο γύρο δήμαρχοι δεν θα έχουν ούτε απόλυτη αλλά ούτε καν σχετική, κάποιες φορές, πλειοψηφία στα δημοτικά συμβούλια. Έτσι, οι συνεργασίες μεταξύ των παλιών και νέων μνημονιακών παρατάξεων θα είναι μονόδρομος και η οικονομική πίτα θα τους ενώσει όλους.

Αποτελέσματα σε Περιφέρειες και Δήμους

Από τις 13 περιφέρειες, η ΝΔ κέρδισε τις πέντε από την πρώτη Κυριακή (Δυτική Μακεδονία, Ήπειρο, Θεσσαλία, Κεντρική Μακεδονία, Νότιο Αιγαίο). ΚΙΝΑΛ και ΣΥΡΙΖΑ, με κοινή στήριξη σε ένα ψηφοδέλτιο, κέρδισαν μόνο την Κρήτη. Τη δεύτερη Κυριακή, είναι σίγουρη η νίκη της ΝΔ σε Στερεά Ελλάδα, Πελοπόννησο, Βόρειο Αιγαίο, Ανατολική Μακεδονία και Θράκη. Θεωρητικά, με μικρές ελπίδες, ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να παλέψει σε Δυτική Ελλάδα, Αττική, Ιόνιο.

Το πιθανότερο είναι οι 12 από τις 13 περιφέρειες να είναι «μπλε», όπως και οι δήμοι Αθήνας και Θεσσαλονίκης.

Τα αποτελέσματα του ΚΚΕ είναι πτωτικά, όπως και στις Ευρωεκλογές. Η διασπαστική, αναποτελεσματική για το εργατικό κίνημα πολιτική και παρουσία του στα κεντρικά πολιτικά ζητήματα και στα συνδικάτα καθορίζει και την αδυναμία του να δυναμώσει τοπικά (παρά τη διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ). Εκτός από πέντε δήμους, όπου έχει παραδοσιακά δύναμη και πέρασε στον δεύτερο γύρο (Πάτρα, Πετρούπολη, Καισαριανή, Χαϊδάρι, Ικαρία), στην υπόλοιπη Ελλάδα πέφτει και σε ποσοστά και σε ψήφους. Σε όλες τις

περιφέρειες, πλην της Κρήτης όπου έχει μικρή άνοδο, έχει πτώση που αγγίζει το 27% της εκλογικής του δύναμης.

Αρνητικά είναι και τα αποτελέσματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Σε μια περίοδο που ο ΣΥΡΙΖΑ χάνει εκατοντάδες χιλιάδες ψήφους, η ΛΑΕ έχει ουσιαστικά διαλυθεί και το ΚΚΕ χάνει χιλιάδες ψήφους, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι μόνο δεν καρπώνεται δυνάμεις, αλλά χάνει σημαντικά. Στις περιφέρειες κατέβασε ψηφοδέλτια στις 12 από τις 13 (στη Δυτική Μακεδονία με κοινή στήριξη με ΛΑΕ!) και έλαβε 87.578 ψήφους, από 128.964 που είχε πάρει το 2014. Το ίδιο και στις Δημοτικές, όπου συμμετείχε με 30 σχήματα και έλαβε 21.893 ψήφους, έναντι 24 σχημάτων με 30.479 ψήφους το 2014! Η εκλογή περισσότερων συμβούλων το 2019, λόγω του αναλογικού εκλογικού νόμου, δεν κρύβει τη μεγάλη αποτυχία. Είναι προφανές πως οι αλλοπρόσαλλες πολιτικές γραμμές και τακτικές (καταγγελία και ταυτόχρονα συνεργασία με ΛΑΕ σε διάφορα επίπεδα, ακολουθητισμός στο ΚΚΕ ειδικά στα συνδικάτα, οι εσωτερικές διαιρέσεις, διαφωνίες, αντιφάσεις - δύο ψηφοδέλτια ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα στις Δημοτικές, διαφορετικές συγκεντρώσεις/πορείες σε όλες τις απεργίες, διαφορετική πολιτική σε όλα τα βασικά ζητήματα κ.τ.λ.), που απλά αναδεικνύουν τον εκλογικίστικο στόχο της συνεργασίας των συνιστωσών της και τον καυγά για το «όνομα», είναι οι αιτίες που αυτός ο σχηματισμός συρρικνώνεται διαρκώς.

Η ΛΑΕ έμεινε πολύ μακριά από τις «ελπίδες» των συνιστωσών της για εκλογικές επιτυχίες. Στις περιφέρειες, τα δέκα ψηφοδέλτια που στήριξε αυτοτελώς (συν ένα από κοινού με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) έλαβαν 87.000 ψήφους. Στους δήμους, η παρουσία της είναι πολύ περιορισμένη. Η πατριωτική στροφή και η προσπάθεια αυτοδιαφήμισης με τις κινητοποιήσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα.

Και για τους δύο αυτούς σχηματισμούς, τα αποτελέσματα των περιφερειακών-δημοτικών εκλογών είναι απογοητευτικά, ειδικά αν προσθέσουμε την απουσία από τις τοπικές εκλογές σχηματισμών που τους ξεπέρασαν στις Ευρωεκλογές (Βαρουφάκης, Κωνσταντοπούλου κ.λπ.).

Καταπολέμηση ακρίβειας, ανεργίας, φτώχειας, ελαστικής και μαύρης εργασίας

Αντίσταση στην αρπαγή της λαϊκής κατοικίας και δημόσιας περιουσίας

Όχι σε πόλεμο, εθνικισμό, ρατσισμό

Η «Εργατική Αντεπίθεση»

Οι δύο δημοτικές κινήσεις της «Εργατικής Αντεπίθεσης», που στηρίζει η ΟΚΔΕ σε Γαλάτσι (Αθήνα) και Αμπελόκηπους/Μενεμένη (Θεσσαλονίκη), έδωσαν σκληρό αγώνα με τις μικρές αλλά μαχητικές μας δυνάμεις, κόντρα στο ρεύμα των τοπικών και μνημονιακών συμφερόντων και σε μια φρενίτιδα εκατοντάδων υποψηφίων, που αντιμετώπιζουν την Αυτοδιοίκηση σαν αρχή καριέρας και επαγγελματικής αποκατάστασης.

Στο Γαλάτσι, η παρέμβασή μας επικέντρωσε στα πιο πολιτικά χαρακτηριστικά του προγράμματός μας, ενώ ήταν και σχετικά περιορισμένη, λόγω των ταυτόχρονων Ευρωεκλογών. Το αποτέλεσμά μας ήταν χαμηλό, από 193 ψήφους (0,80%) το 2014, σε 165 ψήφους (0,66%) το 2019.

Στον δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης, όπου η παρέμβασή μας έχει μεγαλύτερη προϊστορία και συνέχεια (Επιτροπή Δράσης Δυτικών Συνοικιών, αγώνες για κοινωνικό παντοπωλείο-φαρμακείο, ενάντια στα κοψίματα ρεύματος και τους πλειστηριασμούς, παζάρια αλληλεγγύης κ.ά.), η κοινωνική μας διείδυση είναι σημαντικότερη. Οι δικοί μας αγώνες ανάγκασαν τον δεξιό δήμαρχο να φροντίζει υποτυπώδως για τη διατροφή και φαρμακευτική κάλυψη 100 οικογενειών του Δήμου. Η δική μας «Κίνηση» στάθηκε δίπλα στους εργαζόμενους που δέχονται βίαιες εργοδοτικές επιθέσεις (βλ. επιθέ-

σεις σε «ντελιβεράδες») και διαδήλωσε ενάντια στις «Λευκές Νύχτες» και την παραβίαση των ωραρίων εργασίας. Η «Εργατική Αντεπίθεση» παρενέβη για να αποτραπεί η εκδήλωση φασιστών στην Μενεμένη με την έγκριση του Δημάρχου. Οι υποψήφιοι δημοτικοί σύμβουλοί μας, με τη δραστηριοποίησή τους στην Επιτροπή Δράσης Δυτικών Συνοικιών, βοήθησαν εκατοντάδες οικογένειες να επανασυνδέσουν το ρεύμα τους.

Ταυτόχρονα, κάναμε μια συστηματική καμπάνια «ενάντια στους υπηρέτες των Μνημονίων», καλώντας σε «αγώνες για την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων», ενάντια στις ψεύτικες ελπίδες για τέλος των Μνημονίων και υπέρ της οργάνωσης και πάλης για τα συμφέροντά μας.

Λόγω των παραπάνω, δεν ήταν παράλογο που η εκλογική μας δραστηριότητα ενόχλησε και είχαμε να αντιμετωπίσουμε την καθημερινή φθορά των εκλογικών ταμπλό και περιπτέρων μας από καθεστωτικούς και φασίστες, ενώ καθοδηγούμενα συνεργεία κατέβαζαν εν ριπή οφθαλμού όλες τις αφίσες και τα υλικά μας. Παρά τις αντιξοότητες, και σε συνδυασμό με μια εντατική προεκλογική καμπάνια, καταφέραμε να πάρουμε 446 ψήφους (2,27%), από 311 (1,41%) το 2014, και να εκλέξουμε μια Δημοτική Σύμβουλο, τη Σοφία Καρασαρλίδου, δασκάλα και μαχητική συνδικαλίστρια, στέλεχος της ΟΚΔΕ.

Συγκριτικά αποτελέσματα Δήμου Αμπελοκήπων-Μενεμένης

	2019	2014
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ (ΟΚΔΕ)	446 (1 έδρα)	311
ΑΝΥΠΑΚΟΗ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	756 (1 έδρα)	643
ΛΑΪΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΚΚΕ)	1.212 (2 έδρες)	1.376
ΠΟΛΙΤΕΣ (ΠΑΣΟΚ - ΣΥΡΙΖΑ)	3.554 (6 έδρες)	5.190
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ (ΝΔ)	13.755 (23 έδρες)	14.525

Ευρωεκλογές 2019 - Απολογισμός και εκτιμήσεις

Ο ΣΥΡΙΖΑ σε αποδρομή - Η

Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα είναι τεράστια. Τίποτα δεν δείχνει ότι μπορεί να αντιστραφεί. Για τις βουλευτικές εκλογές του Ιουλίου επιστρατεύεται, φυσικά, από τον ΣΥΡΙΖΑ το κάλπικο δίλημμα να μην έρθει στην εξουσία η ΝΔ. Ίσως ακόμα σε κάποιο βαθμό αυτό επιδράσει, ωστόσο: α) Το ίδιο δίλημμα είχε τεθεί ήδη για τις Ευρωεκλογές, εκβιάζοντας μάλιστα ότι διαφορετικά απειλείται ακύρωση των ψηφισμένων «παροχών» ελεημοσύνης. β) Από όλο και περισσότερους εργαζόμενους και νέους γίνεται κατανοητό ότι δεν μπορεί πλέον κανένας Τσίπρας να σταματήσει τον Μητσοτάκη, που σημαίνει ότι μια τέτοια ψήφος είναι κυριολεκτικά χαμένη.

■ Σταύρος Σκεύος

Η προκήρυξη των βουλευτικών σημαίνει πρακτικά παραδοχή του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα ότι η παρένθεσή τους κλείνει με την παράδοση της εξουσίας στη ΝΔ.

Αντίθετα με την αστική προπαγάνδα, αυτή η ήττα δεν οφείλεται πρωτίστως στα προσωπικά χαρακτηριστικά του Τσίπρα, στην αθλιότητα και αλαζονεία του ίδιου και του επιτελείου του, στα διάφορα σκάνδαλα κ.λπ. Όλα αυτά, υπαρκτά και αποκρουστικά, είναι ουσιαστικά το αποτέλεσμα του ιστορικού εγκλήματος του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα ενάντια στον ελληνικό λαό. Νομιμοποίησε στο όνομα μιας «Αριστεράς» τη χειρότερη μορφή της αστικής πολιτικής, είτε τα Μνημόνια, είτε τον αχαλίνωτο φιλοϊμπεριαλισμό-φιλοατλαντισμό και τον σάπιο εθνικισμό, είτε τις πιο βρώμικες μεθόδους άσκησης της εξουσίας, απανωτά πολιτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα που μετέτρεψαν την πολιτική σκηνή σε τσίρκο. Όλα αυτά πήραν πρωτοφανείς διαστάσεις και τώρα δίνεται η σκυτάλη στη ΝΔ για να κάνει ακόμα χειρότερα.

Το κύριο πρόβλημα του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα δεν είναι το 23%-24% (άξιζε να είναι πολύ μικρότερο), αλλά ότι δεν έχει τις βάσεις να αποτελέσει έναν δεύτερο πυλώνα της αστικής πολιτικής ή και απλά να επιβιώσει. Με μόνη προοπτική την απώλεια της εξουσίας, τα εκφυλιστικά φαινόμενα που συνοδεύουν την πτώση του θα μεγαλώσουν και θα επιταχυνθούν. Ήδη πολλά «ποντίκια», που είχαν περιμαζέψει οι Συριζαίοι, εγκαταλείπουν το πλοίο που βυθίζεται (όπως η απίθανη Μεγαλοοικονομία).

Το εκλογικό αποτέλεσμα έχει ανοίξει στη ΝΔ τον δρόμο προς την εξουσία και πιθανόν στην αυτοδυναμία. Εκτός από την επανασυσπείρωση μικροαστικών στρωμάτων που είχε χάσει, την άντληση ψήφων από κοινωνικά στρώματα που το 2015 είχαν οδηγήσει τον ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία (εργαζόμενοι, νέοι, συνταξιού-

χοι) και από την εξαύλωση των ΑΝΕΛ, Ποτάμι, Λεβέντη (φυσικά και από την Χρυσή Αυγή), έχει για τις βουλευτικές εκλογές και μια δεξαμενή ψήφων από τον εσμό των αντιδραστικών αποκομμάτων (Κρανιδιώτης, Τζήμερος κ.ά.). Κύριος υπεύθυνος γι' αυτό που επιχειρείται να παρουσιαστεί ως «δεξιά παλινόρθωση» (πρόκειται περισσότερο για αλλαγή σκυτάλης) είναι ο ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας, που νεκρανέστησε τους «παλιούς» μνημονιακούς. Όπως είχαμε προειδοποιήσει επανειλημμένα (και στην προεκλογική καμπάνια μας), οι αυταπάτες για τον Τσίπρα και η όποια στήριξη του είναι ο πιο σίγουρος δρόμος για να έρθει στην εξουσία μια ακόμα πιο αχαλίνωτη Δεξιά. Αυτή είναι άλλωστε η παγκόσμια εμπειρία από τη λογική του «μικρότερου κακού» για την υπερψήφιση δυνάμεων δήθεν προοδευτικών, κεντροαριστερών κ.λπ.

Η «επιτυχία» του ΚΙΝΑΛ, μετά από τον τραγέλαφο της πολυδιάσπασής του σε διάφορες κατευθύνσεις, εξαντλείται στην επιβίωση σε επίπεδα πιθανής κυβερνητικής τσόντας και πολιτικής εφεδρείας του μνημονιακού καθεστώτος. Οι μνημονιακοί «μιας χρήσης» (ΑΝΕΛ, Ποτάμι, Λεβέντης) εξαερώθηκαν και εξαφανίζονται. Για ακόμα μια φορά, η εξέλιξη αυτών των δυνάμεων αποδεικνύει την ορθότητα μιας βασικής θέσης της ΟΚΔΕ, για το βάθος της κρίσης της αστικής πολιτικής – σε αντίθεση με πολλούς στην Αριστερά, που επανειλημμένα βλέπουν σε τέτοια μορφώματα κάποια μεταφυσική ικανότητα του αστικού πολιτικού σκηνικού να ανασυντίθεται δι-αρκώς και να εξαπατά τις μάζες.

Το «φρούτο» του τηλεπωλητή Κυριάκου Βελόπουλου (ως βουλευτής του ΛΑΟΣ είχε στηρίξει την κυβέρνηση Παπαδήμου, μεταπήδησε έπειτα στη σαμαρική ΝΔ, πριν αποχωρήσει το 2015 για να φτιάξει την «Ελληνική Λύση») είναι ένα από τα αντιδραστικά μορφώματα που ξερνάει η κρίση του συστήματος, η πολιτική κρίση, η αντιδημοκρατική αναδίπλωση με όχημα τον εθνικισμό. Προφανώς θα συμπληρώσει τις προσπάθειες των αστικών επιτελείων να δημιουργήσουν εφεδρείες για την επερχόμενη διακυβέρνηση της ΝΔ – και βέβαια να βαθύνουν την αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Η μείωση της ΧΑ είναι θετική, ωστόσο όχι με την έννοια που την παρουσιάζουν τα αστικά ΜΜΕ και οι δυνάμεις του λεγόμενου «δημοκρατικού τόξου». Το θέμα χρειάζεται κάποιες διευκρινίσεις και μια προσοχή. Η ΧΑ βρισκόταν ήδη σε κάμψη, όχι εξαιτίας της δράσης των δυνάμεων του αστικού καθεστώτος (χαρακτηριστική η καθυστέρηση της δίκης, λόγω και τυχοδιωκτικών προεκλογικών υπολογισμών του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ με τα εθνικιστικά συλλαλητήρια η ΧΑ είχε μια ευκαιρία να δοκιμάσει τις δυνάμεις της), αλλά των αντιφασιστικών αγώνων που «έκαψαν» τις απόπειρες να σταθερο-

ποιηθεί ως «σοβαρό» συμπλήρωμα της μνημονιακής διακυβέρνησης. Σε τελευταία ανάλυση, ένα πολύ μεγάλο μέρος του ακροδεξιού ακροατηρίου επαναπατρίστηκε στην μητσοτακική ΝΔ. Επιβεβαιώνεται έτσι ότι η ΧΑ και τα τάγματα εφόδου περιορίζονται στις σημερινές συνθήκες σε ρόλο εφεδρείας για το χτύπημα του εργατικού κινήματος και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης (ο κίνδυνος των φασιστών τρέφεται από την κρίση του συστήματος και δεν μπορεί ποτέ να σβήσει οριστικά με τις κάλπες). Επίσης, κύριος και πιο επικίνδυνος εχθρός είναι ο μνημονιακός «φασισμός χωρίς σβάστικα», το δόγμα «Νόμος και Τάξη», ο αντιδραστικός κατήφορος των επίσημων αστικών δυνάμεων και των κρατικών μηχανισμών καταστολής.

Πτώση της Αριστεράς

Πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι οι σχηματισμοί του Βαρουφάκη και της Κωνσταντοπούλου, για τους οποίους γίνεται κάποιος ντόρος, δεν συνιστούν οτιδήποτε αξιόλογο από την άποψη της αναζήτησης στα Αριστερά. Είναι σχηματισμοί αστικοί, καθαρά προσωποπαγείς, που απευθύνονται σχεδόν αποκλειστικά σε μικροαστούς, με αερολογίες αντί οποιουδήποτε συνεκτικού προγράμματος. Ξεμυτίζουν μόνο πάνω στην αδυναμία μιας αξιόπιστης εναλλακτικής. Τα αστικά επιτελεία θα επιχειρήσουν να τους παρουσιάσουν ως κάτι «στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ», για να δυσφημίσουν ακόμα περισσότερο την υπόθεση μιας πραγματικής εναλλακτικής. Θα ήταν κωμικοτραγικό αν τμήματα αριστερών δυνάμεων έψαχναν οποιαδήποτε προοπτική σε σχέση με αυτούς τους σχηματισμούς.

Η πτώση του ΚΚΕ είναι ένα ισχυρό ράπισμα για την εντελώς ακατάλληλη, καταστροφική πολιτική του. Παρά την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ, χάνει σημαντικά (-5,33% έναντι 6,11% στις Ευρωεκλογές του 2014, μια πτώση κατά 50.000 ψήφοι ή 14%), όσο κι αν προσπαθεί να κρυφτεί με υποκρισίες για «αντοχή» και «συμπόρευση». Φαίνεται ότι ο μηχανισμός του είχε καλλιεργήσει άλλες προσδοκίες ή είχε ο ίδιος σοβαρές αυταπάτες, για μια αισθητή εκλογική ενίσχυση, όπως δείχνουν τα συνθήματα «για μια μεγάλη νίκη του λαού» ή οι αναφορές ηγετικών στελεχών στην «συγκλονιστική» κεντρική προεκλογική συγκέντρωση στο Σύνταγμα. Όλα αυτά βρέθηκαν στον αέρα και δείχνουν μια αυξανόμενη ανικανότητα του ΚΚΕ να αντιληφθεί την πραγματικότητα.

Το πλήγμα στο ΚΚΕ υπογραμμίζεται από το ότι επιστράτευσε τα πιο οportunιστικά μέσα. Συνθήματα πολλές φορές κενά («κάνε τη διαφορά», «περνάμε απέναντι», να μην είναι τρίτη η ΧΑ κ.ά.), τα γνωστά μισόλογα ενάντια στην άμεση έξοδο από Ευρώ/ΕΕ, δηλώσεις στήριξης-υποταγής από γυρολόγους της

Η νίκη της ΝΔ

πολιτικής, στοίβαγμα στα ψηφοδέλτια του αστικών ή εξαιρετικά αδύναμων πολιτικά προσώπων, ανοιχτό φλερτ με συντηρητικά και αντιδραστικά αντανakλαστικά... Αποδεικνύεται ότι η πολιτική του ΚΚΕ (συκοφάντηση όλων των μεγάλων αγώνων και κινημάτων που δεν ελέγχει, διάσπαση των κινητοποιήσεων, συνευθύνη για τη διαλυτική κρίση στα συνδικάτα, βρώμικες αντιδημοκρατικές μέθοδοι, στοίχιση με την αστική τάξη σε κρίσιμα θέματα και στιγμές κ.λπ.) δεν περνάει απαρατήρητη, δεν συγχωρείται από τις μάζες. Βέβαια, για την ηγεσία του ΚΚΕ, ακόμα μια φορά «βρέχει»: φταίει ο νέος διπολισμός που εγκλωβίζει, ο λαός που δεν κατάλαβε κ.ο.κ.

Αυτή η αποδοκιμασία του ΚΚΕ είναι και μια ισχυρή προειδοποίηση για όσους στην Αριστερά επέμεναν να φαντάζονται αγωνιστικά μέτωπα μαζί του, να το αθροίζουν αυθαίρετα στις «ταξικές δυνάμεις», να διαφοροποιούνται απ’ αυτό μόνο επιλεκτικά. Στην πραγματικότητα, το ΚΚΕ είχε ήδη μπει σε τροχιά κρίσης, αντιφάσκοντας ανάμεσα σε μια ούλτρα αριστερίστικη φρασεολογία και πρακτική και στον πόθο του να ενσωματωθεί (ενισχυμένο, αν μπορούσε) στη νέα μνημονιακή/αστική «κανονικότητα» που θεωρεί ότι σταθεροποιείται. Το κακό εκλογικό αποτέλεσμά του, μετά από την «ανάσα» στην οποία πόνταρε μετά την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, είναι πιθανότατα μόνο το πρώτο σε μια πορεία περαιτέρω αποδυνάμωσης και παρακμής. Εξάλλου δεν είναι δυνατόν το ΚΚΕ να διαφεύγει εσαεί από την παγκόσμια τάση, την εξαφάνιση των υπολειμμάτων του σταλινισμού (παρά τις κάποιες ιδιαιτερότητες της περίπτωσης της Ελλάδας).

Ο χώρος της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς έχει πολύ σημαντική πτώση:

– Αν και έχει ελάχιστη σημασία, αυτή η μείωση δεν ισχύει για το ΜΛ ΚΚΕ. Ας σημειωθεί ότι (μετά από τις γνωστές άθλιες επιθέσεις του στον τροτσκισμό / επαναστατικό μαρξισμό) προχώρησε και σε μια απαράδεκτη διαστρέβλωση ενάντια σε όλη την Αριστερά, ισχυριζόμενο μετεκλογικά ότι μόνο αυτό πρόβαλλε το σύνθημα της εξόδου από ΕΕ και ΝΑΤΟ!

– Η ΛΑΕ υπέστη πανωλεθρία. Η αιτία είναι η «δημοκρατική, πατριωτική, αντιμνημονιακή» φυσιογνωμία, οι παρδαλές συμμαχίες, η υπερπροβολή του «αρχηγού», οι ερωτοτροπίες με «μακεδονομάχους» κ.λπ. και κυρίως η αδυναμία της στο κίνημα και τους αγώνες. Αυτά οδήγησαν σε πλήρες αδιέξοδο. Η διαδρομή της τελειώνει κάπου εδώ. Ήδη κάποιες συνιστώσες έχουν ανακοινώσει ότι δεν θα συμμετάσχουν στις βουλευτικές εκλογές, ενώ είναι εξαιρετικά αμφίβολο το τι θα κάνει ως «σύνολο».

– Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χάνει χιλιάδες ψήφους (5.000 σε σχέση με τις Ευρωεκλογές του 2014, σχεδόν 10.000 σε σχέση με τις βουλευτικές του Σεπτεμβρίου 2015). Αυτό δεν μπορεί να το κρύψει καμία κακόγουστη αλχημεία, όπως αυτή που επιχείρησε γρήγορα-γρήγορα το ΝΑΡ μιλώντας για «ίδιο ποσοστό» (στην πραγματικότητα είναι 0,64%

έναντι 0,72% στις Ευρωεκλογές του 2014 και 0,85% στις βουλευτικές του Σεπτεμβρίου 2015). Η επίπλαστη «ενότητα» και μια συγκόλληση μπροστά στις κάλπες, αλλά και οι μικρομεγαλισμοί και αλαζονείες για τον ρόλο των δυνάμεων της στο κίνημα και τους αγώνες (σε κραυγαλέα αντίφαση με πολλά, καθημερινά παραδείγματα), η αδιαφορία για την στοιχειώδη ενότητα των κινητοποιήσεων, οι φωτοβολίδες για «πραγματική συμπόρευση» με φανταστικά ρεύματα, ο ακολουθητισμός απέναντι στο ΚΚΕ και μετά η όψιμη, προεκλογική ανακάλυψη ότι το ΚΚΕ δεν είναι και τόσο «ταξική δύναμη», απίθανες αναλύσεις ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ρεφορμισμός και πρέπει να απευθυνόμαστε στη βάση του... όλα αυτά, στα οποία επιδόθηκαν κυρίως το ΝΑΡ και το ΣΕΚ, δεν μπόρεσαν να κρύψουν τις αδυναμίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τους ανταγωνισμούς στο εσωτερικό της που έχουν ξεσπάσει ανοιχτά και βρίσκονται στο ζενίθ. Φαίνεται σχεδόν αδύνατο να απορροφήσει αυτό τον κραδασμό, το άμεσο μέλλον της είναι ένα ερωτηματικό, καθώς κάθε μία από τις βασικές συνιστώσες της (που έχουν, ξεχωριστά παρμένες, μια εντελώς αναποτελεσματική, αδιέξοδη πολιτική) στρέφεται ανοιχτά ενάντια στην άλλη. Μάλλον οι συνιστώσες έχουν πάρει τις αποφάσεις τους και μένει να φανεί πώς λογαριάζουν να τις εφαρμόσουν.

«Φάρος» η ενίσχυση της ΟΚΔΕ

Το αποτέλεσμα της ΟΚΔΕ είναι πολύ καλό (4.820 ψήφοι, 0,09% – έναντι 3.045 (0,05%) στις Ευρωεκλογές του 2014 και 2.433 (0,04%) στις βουλευτικές του Σεπτεμβρίου 2015). Αντίθετα με την πτώση των κύριων ψηφοδελτίων στην Αριστερά, έχουμε γενική αύξηση των ψήφων μας, ιδιαίτερα σε κρίσιμες περιοχές (κυρίως της Αττικής και Θεσσαλονίκης, αλλά όχι μόνο).

Η καμπάνια της ΟΚΔΕ έγινε με δύναμη και παλμό από όλο το δυναμικό της οργάνωσης. Πιστεύουμε ότι ανταποκριθήκαμε όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωμένα και στις πολιτικές απαιτήσεις αυτής της εκλογικής μάχης, παρουσιάζοντας ανοιχτά όχι μόνο μια σαφή κομμουνιστική φυσιογνωμία αλλά και βασικά στοιχεία μια συγκροτημένης εργατικής-επαναστατικής πολιτικής, συνομιλώντας και συζητώντας με χιλιάδες εργαζόμενους και νέους, κάνοντας εκδηλώσεις και εξορμήσεις σε χώρους δουλειάς, γειτονίες, πόλεις, σχολές. Το αποτέλεσμα πιστεύουμε ότι είναι, σε κάποιο βαθμό, μια συνέχεια και αποτύπωση της συνολικής επέμβασής μας στο κίνημα και του αγώνες, μιας σταθερότητας και συνέπειας που έχουμε επιδείξει στις αναλύσεις και την πρακτική μας, πολλές φορές κόντρα στο ρεύμα. Ένα αποτέλεσμα ενθαρρυντικό για τη συνέχεια της πάλης της οργάνωσής μας. Που πιστεύουμε ότι έχει μια αίσθηση του μέτρου, των τιτάνιων καθηκόντων που βρίσκονται μπροστά σε όλους τους αγωνιστές για το ριζώμα και την εξάπλωση της επαναστατικής πολιτικής, την οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης.

Θα παλέψουμε με όλες τις δυνάμεις μας

για να υπερασπίσουμε και να ενισχύσουμε αυτό το αποτέλεσμα και στις επερχόμενες εθνικές εκλογές, όπου η ΟΚΔΕ θα συμμετάσχει αυτόνομα, με υποψήφιους σε όλες τις περιφέρειες.

«Συντηρητική στροφή»: κίνδυνος και διαστάσεις

Η «επόμενη μέρα» έχει ήδη ξεκινήσει, με πολλές και σοβαρές δυσκολίες για το εργατικό κίνημα, τις δυνάμεις και τους αγωνιστές που αναφέρονται σ’ αυτό. Η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία, για να εμφανίσουν τον Μητσοτάκη ως συντριπτικά κυρίαρχο και να μεγαλώσουν το χτύπημα του εργατικού κινήματος, να επιβάλουν στους εργαζόμενους μια στρατηγική ήττα με σημαία τη «μείωση του κράτους», τη «συντριβή του λαϊκισμού», την «πάταξη της ανομίας», την αντιμετώπιση των «εθνικών κινδύνων». Ο κίνδυνος είναι υπαρκτός και δεν πρέπει να υποτιμηθεί, καθώς η ζημιά που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ στο εργατικό-λαϊκό κίνημα και την Αριστερά είναι μεγάλη και βαθιά. Όχι κύρια στην εκλογική επιρροή, αλλά μέσα στον κορμό των δυνάμεων της εργατικής τάξης, με την καλλιέργεια της απόγνωσης και της αθλιότητας του «μικρότερου κακού», με τη συστηματική προσπάθεια να ξεδοντιαστούν οι κινητοποιήσεις και το οργανωμένο εργατικό κίνημα. Η διαλυτική κατάσταση όπου έχει βρεθεί το συνδικαλιστικό κίνημα δίνει ένα κομβικό αποτύπωμα αυτής της κατάστασης.

Ωστόσο, δεν χρειάζεται καμία ηττοπάθεια. Πέρα από την εμφανή σύγχυση, απογοήτευση κ.λπ. που έχει δημιουργήσει η αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ μέσα στις μάζες, απέχουμε από μια συντριπτική ήττα, από μια «συντηρητική στροφή» που θα παγωθεί στα βάθη των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών μαζών – δηλαδή από τη μνημονιακή πειθάρχηση του ελληνικού λαού και κατά συνέπεια από την σταθεροποίηση του αστικού πολιτικού σκηνικού. Μια επόμενη κυβέρνηση Μητσοτάκη, μετά από τους πρώτους αλαλαγμούς των αστικών επιτελείων, σύντομα θα αναμετρηθεί με την τεράστια κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Απέναντι στην οποία η κύρια δύναμή της είναι ότι της έδωσε η αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ, και όχι –όπως και για όλη την αστική τάξη– οποιαδήποτε ανανέωση, ανασύνθεση, διαφορετική πολιτική και σχέδιο πέρα από ακόμα χειρότερα Μνημόνια, «Νόμο και Τάξη», πατριδοκάπηλο εθνικισμό, ρατσισμό, τυχοδιωκτική πολεμοκάπηλη πρόσδεση σε ΗΠΑ–ΝΑΤΟ. Παρά την αντιδημοκρατική αναδίπλωση και την αντιδραστική μετατόπιση της δημόσιας ζωής (κύριος υπεύθυνος που το επέτρεψε και έθρεψε είναι ο ΣΥΡΙΖΑ), οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα

αναζητούν μια ανακούφιση από την μαρτυρική κατάσταση που βιώνουν, όχι τις ακόμα μεγαλύτερες δόσεις μνημονιακού κανιβαλισμού που εκπροσωπεί ο Μητσοτάκης. Η αστική πολιτική βρίσκεται ακόμα σε μεγάλη κρίση, ο «διπολισμός» που εμφανίζουν τα ΜΜΕ (και θαμπώνει πολλούς στην Αριστερά) είναι σαθρός. Είναι μάλλον απίθανο ότι αυτή η κατάσταση θα κλείσει ή θα γιατρευτεί με τον Μητσοτάκη, καθώς η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού χειροτερεύει και η αστική τάξη δεν έχει κανένα εναλλακτικό πρόγραμμα και προσανατολισμό από την αρπακτική μνημονιακή διαχείριση.

Τηρουμένων των αναλογιών, ένα καλό παράδειγμα για να εκτιμηθεί η κατάσταση μας δίνει η Αργεντινή. Όπου η αποκαθίλωση του «μικρότερου κακού» της Κίρχνερ και η «αναστήλωση» του ακραίου νεοφιλελεύθερου και φιλοϊμπεριαλιστή Μάκρι δεν άργησε να πέσει στα βράχια της οικονομικής κρίσης, της προσφυγής στη βαρβαρότητα του ΔΝΤ, σε νέο κύμα κινητοποιήσεων και αγώνων που φέρνουν τον Μάκρι στο χείλος μιας εκλογικής κατάρρευσης.

Όλα λοιπόν θα κριθούν στους δρόμους και στους αγώνες. Όμως αυτή τη φορά δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο. Η κλειψύδρα μετράει αντίστροφα για την αντιμετώπιση της κρίσης του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς, που πλέον έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις και στη χώρα μας. Αυτή τη φορά πρέπει να κάνουμε το παν, ώστε οι αγώνες μας να χτιστούν στέρεα και ενωτικά, βήμα το βήμα, σε κάθε χώρο δουλειάς και γειτονιά – να μην τους αφήσουμε να παραδέρνουν στα άσχημα αδιέξοδα του κατακερματισμού, των διασπαστικών μικρομεγαλισμών, των αυταπατών, απ’ όπου κι αν προέρχονται αυτά. Τώρα πια γίνεται σαφές πως σταματάνε οι Μητσοτάκηδες. Όχι με ψέματα, αθλιότητες, ελεημοσύνες και «προοδευτικές» αυταπάτες τύπου Τσίπρα για «μικρότερο κακό». Όχι με φοβισμένα, συντηρητικά, σταλινικά «αποκούμια» όπως του ΚΚΕ. Όχι με κορπασιμούς και εκλογικίστικες συγκολλήσεις. Αλλά με την Ενότητα μέσα στους Αγώνες, με Αγώνα Παντού για την Ενότητα, παραμερίζοντας κάθε διασπαστική, συμβιβαστική ή αναποτελεσματική πολιτική.

Η ΟΚΔΕ θα δώσει όλες τις δυνάμεις της γι’ αυτή την ενότητα και οργάνωση των αγώνων, για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος. Με ορίζοντα την οικοδόμηση μιας πραγματικής αιχμής του δόρατος των αγώνων, μιας νέας επαναστατικής δύναμης. Με ενωτικό πνεύμα και πολιτική, στο πλευρό όλων των εργαζομένων, αγωνιστών και αριστερών δυνάμεων που συνεχίζουν παρά τις δυσκολίες να υπερασπίζονται βασικά στοιχεία μιας ταξικής πολιτικής και ανεξαρτησίας. _

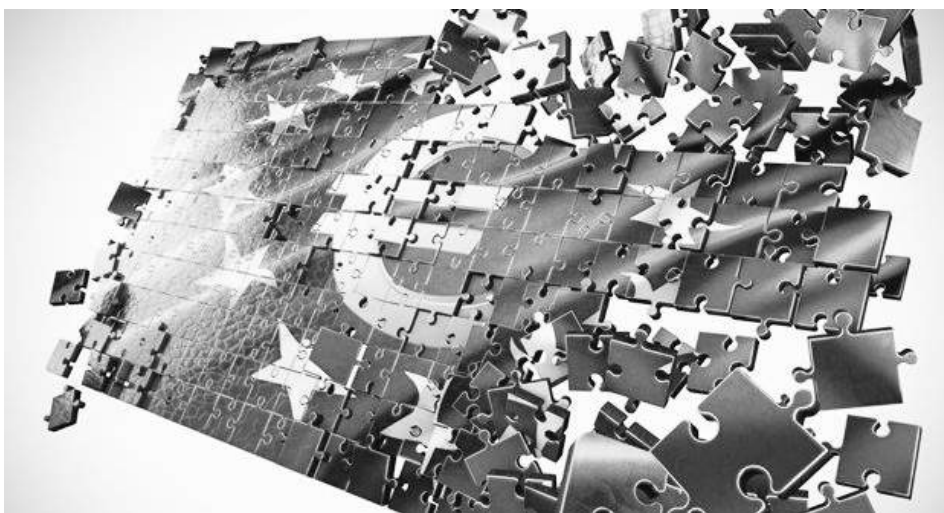
Ευρωεκλογές 2019:

Παράταση ζωής για την ΕΕ, τα αδιέξοδα οξύνονται

Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών στις διάφορες χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) έδωσαν λαβή στους κάθε είδους εκπροσώπους και λακέδες του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού να μιλήσουν για νίκη των «φιλοευρωπαϊκών» δυνάμεων, «αναχαίτιση» της ακροδεξιάς και διάψευση όσων περίμεναν ότι οι εκλογές θα σηματοδοτήσουν επιτάχυνση της αποσύνθεσης της ΕΕ. Είναι αλήθεια ότι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές κέρδισαν λίγο χρόνο, κυρίως λόγω των αδυναμιών του εργατικού κινήματος και της κραυγαλέας έλλειψης σοβαρής εναλλακτικής από τα αριστερά (και πολύ περισσότερο με μια αντικαπιταλιστική προοπτική). Επίσης, η συμμετοχή στις ευρωεκλογές σημείωσε σημαντική αύξηση, ξεπερνώντας το 50%, γεγονός όμως που δεν οφείλεται σε κάποια «φιλοευρωπαϊκή» στροφή των μαζών, αλλά στη διάθεση σημαντικών κομματιών τους να βάλουν φραγμό, έστω και μέσω της ψήφου, στην άνοδο των ακροδεξιών ή/και ανοιχτά φασιστικών δυνάμεων.

Ωστόσο, κάθε άλλο παρά ξεπεράστηκαν η διαλυτική κρίση και τα αδιέξοδα της ΕΕ και του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού. Τα αστικά κόμματα που κυριαρχούσαν για δεκαετίες, είτε τα παραδοσιακά δεξιά είτε τα μεταλλαγμένα σοσιαλδημοκρατικά, αποδυναμώνονται συνεχώς, όχι μόνο σε ψήφους, αλλά κυρίως σε πολιτική επιρροή, νομιμοποίηση και απήχηση στα πλατιά λαϊκά στρώματα. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στις μεγαλύτερες και πιο κρίσιμες χώρες, όπου καταβαραθρώνονται ή σημειώνουν ιστορικά χαμηλά ποσοστά (Γερμανία, Γαλλία, Βρετανία, Ιταλία). Η τεράστια κρίση τους δεν μπορεί να κρυφτεί από την προπαγάνδα της φιλοΕΕ ελίτ ότι η άνοδος των αντιδραστικών «ευρωσκεπτικιστών» (Λεπέν, Σαλβίνι, γερμανικό AfD κ.λπ.) δεν πήρε ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις. Η ακροδεξιά, παρά τους κινδύνους που σαφέστατα συνεπάγεται η άνοδός της, δεν αποτελεί σοβαρή εναλλακτική για την αστική στρατηγική, καθώς η πολιτική και κυρίως η κοινωνική κατάσταση (πολύ μεγαλύτερο κοινωνικό βάρος της εργατικής τάξης σε σχέση με τα μικροαστικά στρώματα) είναι ριζικά διαφορετική από την περίοδο του Μεσοπολέμου. Η εκτόξευση των δυνάμεών της, ιδίως στις μεγαλύτερες χώρες, είναι ουσιαστικά ένα σύμπτωμα της βαθιάς κρίσης της αστικής τάξης και του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού.

Για την εκλογική όμως επιβίωση των φιλοΕΕ δυνάμεων και την άνοδο της ακροδεξιάς, τεράστιες είναι οι ευθύνες των αριστερών και «αριστερών» δυνάμεων, που είτε μεταλλάχτηκαν και πέρασαν οριστικά στο αστικό στρατόπεδο (ΣΥΡΙΖΑ, Podemos κ.ά.), είτε βολοδέρνουν σε πλαδαρά «πλατιά» σχήματα (Μελανσόν κ.ά.), σπέρνοντας αυταπάτες για κοινοβουλευτικές διεξόδους και «ήπια» διαχείριση της κρίσης του καπιταλισμού, εγκαταλείποντας κάθε ταξική και επαναστατική/κομμουνιστική αναφορά, αποφεύγοντας επιμελώς να μιλήσουν για την ανάγκη διάλυσης της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, υποτασσόμενες στα αστικά «ευρωπαϊκά ιδεώδη». Από κοντά και η ηγεσία της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς, που αφού διέλυσε τις κυριότερες επαναστατικές δυνάμεις της Ευρώπης μέσα σε «πλατιά» κόμματα και παρδαλούς σχηματισμούς και ενταφίασε την ελπιδοφόρα προοπτική της Ευρωπαϊκής Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (που είχε αρχίσει να σχηματίζεται

στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας), βαφτίζει ξεδιάντροπα «διεθνισμό» την απόρριψη της πάλης για τη διάλυση της ΕΕ. Όλοι αυτοί χάρισαν στους ακροδεξιούς το μονοπώλιο της αντιΕΕ στάσης και τους επέτρεψαν να διεισδύσουν σε εργατικά και φτωχά λαϊκά στρώματα.

Παρά την προσωρινή «ανακούφιση» μετά το «ελεγχόμενο» εκλογικό αποτέλεσμα, σε πολλές χώρες, και ιδιαίτερα τις μεγαλύτερες, ίσως και στο αμέσως επόμενο διάστημα, θα εκδηλωθούν ακόμα πιο έντονοι σπασμοί και επιδείνωση της πολιτικής κρίσης, που μπορεί να φτάσει μέχρι και σε αδυναμία σχηματισμού σταθερής και αξιόπιστης κυβέρνησης. Σε κάθε περίπτωση, καταλύτης των εξελίξεων θα είναι η συνέχιση της υποβάθμισης της ΕΕ στο παγκόσμιο παιχνίδι των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, καθώς η οικονομία της και οι πολυεθνικές της θα αλέθονται ανάμεσα στις μυλόπετρες του ανελέητου εμπορικού πολέμου, στον οποίο πρωταγωνιστούν ο αμερικάνικος και ο κινέζικος ιμπεριαλισμός. Μια – πολύ πιθανή – νέα όξυνση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης θα οξύνει στο έπακρο τις αντιθέσεις μεταξύ των κρατών-μελών αλλά και στο εσωτερικό των αστικών τάξεων, βάζοντας σε σοβαρή δοκιμασία τη συνοχή, ίσως και την ίδια την επιβίωση της ΕΕ.

Η νέα σύνθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΚ) αντανακλά αυτή την κατάσταση και θέτει ακόμα και προβλήματα άμεσης διαχείρισής της. Για πρώτη φορά, το δεξιό Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα (ΕΛΚ) και οι Σοσιαλδημοκράτες δεν διαθέτουν την απόλυτη πλειοψηφία, καθώς συγκεντρώνουν μαζί 332 έδρες (179 και 153 αντίστοιχα), από 401 που είχαν. Η ομάδα των Φιλελεύθερων Δημοκρατών αυξάνει τις δυνάμεις της στις 105 έδρες, κυρίως λόγω της προσχώρησης του κόμματος του προέδρου της Γαλλίας Μακρόν. Στους κερδισμένους των εκλογών οι Πράσινοι, που εκμεταλλεύτηκαν την ανάδειξη των περιβαλλοντικών ζητημάτων από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις και κέρδισαν 69 έδρες. Τα ακροδεξιά και ευρωσκεπτικιστικά κόμματα ανήκουν σε δύο ομάδες του ΕΚ και συγκεντρώνουν αθροιστικά 112 έδρες, σημειώνοντας μεγάλη άνοδο. Τέλος, η ομάδα της ρεφορμιστικής αριστεράς GUE/NGL παραμένει σε χαμηλά επίπεδα, με 38 έδρες.

Η απώλεια της πλειοψηφίας από τις δύο μεγαλύτερες πολιτικές ομάδες και ο έντονος κατακερματισμός στο ΕΚ θα δυσκολέψουν σε μεγάλο βαθμό την επιλογή των προσώπων που θα καταλάβουν τα αξιώματα-κλειδιά της ΕΕ, δηλαδή των προέδρων της Κομισιόν, του ΕΚ και του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, του επικεφαλής της εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ και του διοικητή της Ευρω-

παϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Τα πολύμηνα παζάρια που θα απαιτηθούν για το μοίρασμα των «καρεκλών» προκαλούν εύλογη ανησυχία στα επιτελεία του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, καθώς δεν αποκλείεται να οδηγήσουν σε παράλυση των «ευρωπαϊκών θεσμών» για αρκετά μεγάλο διάστημα.

Στη συνέχεια, θα αναφερθούμε αναλυτικότερα στα εκλογικά αποτελέσματα στις κυριότερες χώρες και στις πολιτικές εξελίξεις που σηματοδοτούν.

Γερμανία

Στην ηγεμονική χώρα της ΕΕ, η κρίση του παραδοσιακού δικομματισμού Χριστιανοδημοκρατών (CDU)-Σοσιαλδημοκρατών (SPD), που συγκυβερνούν εδώ και 10 περίπου χρόνια, παίρνει ιστορικές διαστάσεις. Και τα δύο κόμματα πέφτουν σε ιστορικό χαμηλό, με ποσοστά 28,9% και 15,8% αντίστοιχα. Ουσιαστικοί νικητές των εκλογών οι Πράσινοι, που αναδεικνύονται δεύτερο κόμμα με 20,5%, εκμεταλλεζόμενοι τη φθορά του SPD. Οι ακροδεξιοί του AfD παίρνουν 11%, χωρίς την άνοδο που περίμεναν, ενώ η ρεφορμιστική Αριστερά (Die Linke) περιορίζεται στο απογοητευτικό 5,5%.

Η επιβίωση του κυβερνητικού «μεγάλου συνασπισμού» των δύο «παλιών» κομμάτων είναι πλέον εξαιρετικά αμφίβολη. Στο CDU, η πρόσφατα εκλεγμένη πρόεδρος Άνγκερετ Κραμπ-Καρενμπάουερ ρίχνει τις ευθύνες στη Μέρκελ, ζητώντας της εμμέσως πλην σαφώς να επισπεύσει την αποχώρησή της, ώστε να τη διαδεχθεί στην καγκελαρία, την ίδια στιγμή όμως δέχεται έντονη αμφισβήτηση από τους εσωκομματικούς αντιπάλους της. Στο SPD τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα, καθώς μεταξύ άλλων ηττήθηκε και στη Βρέμη, ιστορικό προπύργιο του από το 1946. Οι μέρες της προέδρου Άντρεα Νάλες στην ηγεσία είναι μετρημένες, καθώς συγκεντρώνει τα πυρά των «βαρόνων» του κόμματος Σουλτς και Γκάμπριελ αλλά και της «αριστερής» πτέρυγας.

Χαρακτηριστικά για την κατάσταση είναι μεταξύ άλλων τα σχόλια της εφημερίδας Bild ότι «ο μεγάλος συνασπισμός μικραίνει το CDU και σχεδόν εξαφανίζει το SPD» και «Οι Σοσιαλδημοκράτες πρέπει να ξυπνήσουν πριν αποκοιμηθούν για πάντα. Ο μεγάλος συνασπισμός είναι ήδη ιστορία».

Γαλλία

Στη Γαλλία, ο «Εθνικός Συναγερμός» της Λεπέν αναδεικνύεται πρώτο κόμμα με 23,3%, χωρίς όμως να σημειώσει το αποτέλεσμα που περίμενε. Το κόμμα του Μακρόν, σε συνασπισμό με άλλα «κεντρώα» κόμματα, πήρε 22,4%, παίρνοντας μια μικρή «ανάσα», μετά τη θύελλα του κινήματος των «Κίτρινων

Πιλέκων». Σαρωτική, στα όρια της εξαφάνισης, είναι όμως η πτώση της παραδοσιακής Δεξιάς (8,5%) και των Σοσιαλιστών (6,2%), ενδεικτική της απέχθειας των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων για αυτά τα κόμματα και τις πολιτικές που εφάρμοσαν επί δεκαετίες. Αρκετά καλό ήταν το αποτέλεσμα των Πράσινων (13,5%).

Οι αριστερές δυνάμεις απέτυχαν παταγωδώς να εκφράσουν το πολιτικό και κοινωνικό κλίμα που έχει δημιουργηθεί από τα «Κίτρινα Πιλέκα». Η «Ανυπότακτη Γαλλία» του Μελανσόν περιορίστηκε στο απογοητευτικό 6,3%, το ΚΚ Γαλλίας έμεινε στο 2,5%, ενώ δύο μικροί σχηματισμοί που δημιουργήθηκαν από μέλη του κινήματος των «Πιλέκων» δεν ξεπέρασαν το 0,5-0,6%.

Η τροτσικιστική Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη), η μεγαλύτερη επαναστατική οργάνωση της Ευρώπης, είχε και αυτή ένα μέτριο ως κακό αποτέλεσμα, με 0,78%. Παρά τη συνεπή πολιτική στάση τους και τη διαρκή παρουσία τους στους αγώνες της γαλλικής εργατικής τάξης, οι σύντροφοι πληρώνουν το γεγονός ότι υποβαθμίζουν την αναγκαιότητα της αντι-ΕΕ πάλης, θέση που δεν τους επιτρέπει να διεισδύσουν στις εργατικές και λαϊκές μάζες.

Βρετανία

Στην άλλοτε κοσμοκράτειρα δύναμη, η τραγελαφική κατάσταση κορυφώνεται, με τους πολίτες να καλούνται στις κάλπες των ευρωεκλογών, ενώ η Βρετανία βρίσκεται σε διαδικασία εξόδου από την ΕΕ. Η επικράτηση του «Κόμματος του Brexit» του εθνικιστή Νάιτζελ Φάρτζ με 31% σαφώς ψαλιδίζει τις ελπίδες όσων θεωρούν ότι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κάτω από το βάρος των εκβιασμών της ΕΕ, θα «μετανοήσουν» για την ψήφο τους υπέρ της εξόδου στο δημοψήφισμα του 2016. Δεύτερο κόμμα αναδεικνύονται οι Φιλελεύθεροι με 20%, εκφράζοντας τους υποστηρικτές της παραμονής στην ΕΕ, ενώ οι Πράσινοι πήραν 11,8%. Παταγωδής είναι όμως η κατάρρευση των δύο παραδοσιακών κομμάτων, των Συντηρητικών (8,9%) και των Εργατικών (13,7%). Οι Τόρις πληρώνουν την πλήρη αποτυχία τους να διαχειριστούν το Brexit και η διαλυτική τους κρίση κορυφώνεται με την πρόσφατη παραίτηση της πρωθυπουργού Μέι και το πολύ πιθανό ενδεχόμενο διάσπασης μετά την κούρσα της διαδοχής. Αλλά οι μεγάλοι χαμένοι των εκλογών είναι οι Εργατικοί, λόγω των συνεχών μπρος-πίσω του γιγέτη τους Τζέρεμι Κόρμπιν στο θέμα του Brexit, σε πλήρη αναντιστοιχία με τις διαθέσεις της εργατικής βάσης του κόμματος. Η πολιτική κατρακύλα του Κόρμπιν, που μέχρι πρότινος ενσάρκωνε τις ελπίδες σημαντικών κομματιών της βρετανικής εργατικής τάξης αλλά και του συνόλου σχεδόν της ευρωπαϊκής ρεφορμιστικής αριστεράς, συνεχίζεται με τη διαφανόμενη υποταγή του στην απαίτηση της νεοφιλελεύθερης πτέρυγας του κόμματος να ζητήσουν οι Εργατικοί νέο δημοψήφισμα για το Brexit.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι η πολύπλευρη κρίση σε αυτή την τόσο σημαντική χώρα, ειδικά καθώς θα φτάνουμε στην τελική ευθεία του Brexit, οδηγείται σε παροξυσμό. Οι μικρές αλλά υπολογίσιμες δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς μπορούν και πρέπει να παίξουν ρόλο στους αγώνες που θα ξεσπάσουν, αρκεί να εγκαταλείψουν μια για πάντα τις αυταπάτες τους σχετικά με τον Κόρμπιν

και τους Εργατικούς.

Ιταλία

Ιδιαίτερα αρνητικά και ανησυχητικά είναι τα αποτελέσματα στην Ιταλία, καθώς η ακροδεξιά Λέγκα του Σαλβίνι αναδεικνύεται μακράν πρώτη πολιτική δύναμη με 34,3%, ενώ και οι επίσης ακροδεξιοί Αδελφοί της Ιταλίας πήραν 6,5%. Το κεντρώο νεοφιλελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα σημείωσε σχετική ανάκαμψη, φτάνοντας το 22,7%. Το Κίνημα 5 Αστέρων (Κ5Α) του Ντι Μάιο καταβαρυνώθηκε στο 17% (στις εθνικές εκλογές είχε πάρει πάνω από 30%), πληρώνοντας τη φθορά από τη συγκυβέρνηση με τον Σαλβίνι, τα έργα και οι ημέρες της οποίας απογοήτευσαν την κατά πλειοψηφία αριστερή εκλογική βάση του Κ5Α. Η Φόρτσα Ιτάλια του Μπερλουσκόνι παρέμεινε σε χαμηλά ποσοστά (8,8%).

Από την επομένη των εκλογών ο Σαλβίνι συμπεριφέρεται σαν να ήταν ήδη πρωθυπουργός και ψάχνει αφορμή για διάλυση του κυβερνητικού συνασπισμού και πρόωρες εκλογές, εκβιάζοντας τον Ντι Μάιο να αποδεχθεί την αποπομπή τριών υφυπουργών του Κ5Α. Η κατάρρευση του Κ5Α είναι μια αμείλικτη υπενθύμιση ότι η «αριστερή» και «αντισυστημική» ρητορεία μένει κενό γράμμα χωρίς ταξική πολιτική και ενεργό παρουσία στους αγώνες των εργαζομένων. Ακόμα τραγικότερη η κατάληξη της άλλοτε κραταιάς ιταλικής ρεφορμιστικής αριστεράς, η οποία, 13 χρόνια μετά τη συμμετοχή της στη νεοφιλελεύθερη

κυβέρνηση Πρόντι (υποτίθεται για να φύγει ο Μπερλουσκόνι), δεν μπορεί να ξεκολλήσει από το 1,5-2%.

Ισπανικό Κράτος

Στο Ισπανικό Κράτος, οι ευρωεκλογές πραγματοποιήθηκαν ένα μήνα μετά τις εθνικές εκλογές (βλ. ΕΠ Μαΐου) και, όπως ήταν φυσικό, επιβεβαίωσαν την πολιτική κυριαρχία των Σοσιαλιστών του πρωθυπουργού Σάντσεθ, που ανέβηκαν στο 32,8%. Μετά τη συντριπτική ήττα του στις εθνικές εκλογές, το δεξιό Λαϊκό Κόμμα πήρε 20,1%, «επαναπατρίζοντας» ένα μέρος των ψηφοφόρων του που είχε στραφεί στο ακροδεξιό VOX (περιορίστηκε στο 6,2%). Οι νεοφιλελεύθεροι Ciudadanos (Πολίτες) έλαβαν 12,2%, χαμηλότερα από τις εθνικές εκλογές. Η κατρακύλα του Podemos συνεχίζεται (10%). Η Ρεπουμπλικανική Αριστερά Καταλονίας (ERC) κατέβηκε μαζί με αριστερά αυτονομιστικά κόμματα από τη Χώρα των Βάσκων και την περιοχή της Γαλικίας και συγκέντρωσαν 5,6%. Το κόμμα του εξόριστου πρώην προέδρου της Καταλονίας Πουτζντεμόν ανέβηκε στο 4,6%.

Τα καλά εκλογικά αποτελέσματα ελάχιστα διευκολύνουν την προσπάθεια του Σάντσεθ να σχηματίσει σταθερή κυβέρνηση, καθώς (με δεδομένη τη στήριξη του Podemos) θα πρέπει να συνεργαστεί είτε με τους Ciudadanos (κάτι που απορρίπτεται από τη βάση του κόμματος) είτε με κάποιο από τα καταλανικά αυτονομιστικά κόμματα. Η κατά-

σταση στο καταλανικό ζήτημα περιπλέκεται, καθώς τόσο ο Πουτζντεμόν όσο και ο φυλακισμένος ηγέτης της ERC Ζουνκέρας εξελέγησαν ευρωβουλευτές και βέβαια απαιτούν να ασκήσουν κανονικά τα καθήκοντά τους και να σταματήσουν οι διώξεις του Ισπανικού Κράτους για «ανταρσία», λόγω της διεξαγωγής του δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία της Καταλονίας τον Οκτώβριο του 2017.

Άλλες χώρες

Στην Πορτογαλία, το Σοσιαλιστικό Κόμμα πήρε 33,4%, επικρατώντας της δεξιάς με διαφορά πάνω από 11 μονάδες, και ενισχύεται λόγω του σχετικού περιορισμού της πολιτικής λιτότητας από την κυβέρνησή του. Το Μπλοκ της Αριστεράς, που στηρίζει την κυβέρνηση, πήρε 9,8%.

Στην Ολλανδία, ο υποψήφιος των Σοσιαλδημοκρατών για την προεδρία της Κομισιόν Τίμερμανς «ανέστησε» το Εργατικό Κόμμα (βρισκόταν στα πρόθυρα της διάλυσης μετά την περίοδο του γνωστού μας Ντάισελμπλουμ), το οποίο αναδείχθηκε ανέλπιστα πρώτο με 18,9%. Σημειώνεται τεράστιος κατακερματισμός του πολιτικού σκηνικού αλλά και πτώση της ακροδεξιάς.

Σε όλες σχεδόν τις υπόλοιπες χώρες (με εξαίρεση την παραδοσιακά σοσιαλδημοκρατική Σουηδία), επικρατούν δεξιά ή εθνικιστικά/ακροδεξιά κόμματα (Ορμπαν στην Ουγγαρία, εθνικιστές στην Πολωνία, Κουρτς στην Αυστρία κ.λπ.). Αξιοσημείωτο το περί-

που 11,7% του Σιν Φέιν στην Ιρλανδία.

Στο Βέλγιο διεξήχθησαν ταυτόχρονα και εθνικές εκλογές. Το εθνικιστικό NVA των Φλαμανδών παραμένει πρώτο κόμμα (όμως με ποσοστό κάτω από 14%!)). Το ανοιχτά φασιστικό Vlaams Belang ανεβαίνει στο 11,5% και έρχεται δεύτερο. Οι Σοσιαλδημοκράτες τιμωρούνται για τη σύμπραξή τους σε όλες τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, οι Πράσινοι ενισχύονται και εδώ και ανεβαίνει στο 8,7% ένα αριστερό κόμμα (πρώην μαοϊκό, νυν ρεφορμιστικό), το PTB-PVDA.

Αντί επιλόγου

Η αποσύνθεση της ΕΕ μπορεί να επιβραδύνεται αλλά δεν αντιμετωπίζεται. Σεισμικά πολιτικά γεγονότα αλλά και σκληροί αγώνες βρίσκονται μπροστά μας. Η χρεοκοπία των «εύκολων λύσεων», των κοινοβουλευτικών αυταπατών και του «αριστερού ευρωπαϊσμού» είναι εμφανής σε όλη την Ευρώπη, επέφερε βαρύ κόστος στο εργατικό κίνημα και συνέβαλε στην άνοδο της ακροδεξιάς. Μόνη διέξοδος για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Ευρώπης η οικοδόμηση νέων επαναστατικών δυνάμεων, ικανών να συγκρουστούν σε όλα τα επίπεδα με το τέρας της ΕΕ και να φέρουν πιο κοντά τον επιθανάτιο ρόγχο του.

■ Πάννης Χαλάς

Νέα υποτροπή στον εμπορικό πόλεμο ΗΠΑ-Κίνας

Στις 10 Μάη η κυβέρνηση Τραμπ ανακοίνωσε την επιβολή δασμών 25% σε κινέζικα εμπορεύματα που εισάγονται στις ΗΠΑ, ύψους 200 δισ. δολαρίων. Η απόφαση αυτή ήταν η απάντηση των ΗΠΑ για το «αιφνίδιο» μπλοκάρισμα των αμερικάνο-κινέζικων διαπραγματεύσεων του τελευταίου διμήνου, με ευθύνη υποτίθεται της Κίνας. Η Κίνα ανταπάντησε στις 1 Ιούνη με την επιβολή δασμών 25% σε εισαγόμενα αμερικάνικα προϊόντα αξίας 60 δισ. δολαρίων.

Ταυτόχρονα, ο εμπορικός πόλεμος μεταξύ Κίνας και ΗΠΑ πήρε και μια άλλη διάσταση, με την υπογραφή από τον Τραμπ ενός εκτελεστικού διατάγματος με το οποίο απαγορεύει σε αμερικάνικες εταιρίες να συναλλάσσονται με ξένες εταιρίες «όταν υπάρχει κίνδυνος για την εθνική ασφάλεια». Στην πράξη, η υπογραφή αυτού του διατάγματος στρέφεται γενικά εναντίον των κινέζικων εταιριών αλλά ειδικά έχει ενεργοποιηθεί εναντίον της Huawei. Η Huawei δεν είναι απλώς η δέκατη μεγαλύτερη κινέζικη εταιρία και η δεύτερη παγκοσμίως στην παραγωγή κινητών τηλεφώνων (μετά την Samsung) αλλά και ο μεγαλύτερος παραγωγός τηλεπικοινωνιακού εξοπλισμού παγκοσμίως και μάλλον μακράν η πιο προηγμένη τεχνολογικά. Η ενεργοποίηση του διατάγματος οδήγησε εταιρίες όπως η Google να ανακοινώσουν ότι δεν θα διαθέτουν πλέον αναβαθμίσεις του λογισμικού Android στην Huawei, πράγμα που σημαίνει ότι η Huawei θα πρέπει να δημιουργήσει δικό της λογισμικό για τα κινητά της και μέχρι τότε να υποστεί μεγάλες απώλειες στις αντίστοιχες πωλήσεις της. Επιπλέον, αυτό είναι και ένα μήνυμα και προς άλλες, προηγμένες τεχνολογικά, κινέζικες εταιρίες, μια που το 58% των

εξαγωγών της Κίνας είναι εμπορεύματα μέσης/υψηλής τεχνολογίας (το αντίστοιχο των ΗΠΑ είναι 63%).

Ο στόχος των ΗΠΑ είναι προφανής: να εμποδίσουν πάση θυσία την Κίνα να κυριαρχήσει στην παγκόσμια αγορά τηλεπικοινωνιακού εξοπλισμού. Με άλλα λόγια, οι ΗΠΑ προσπαθούν να εμποδίσουν την υλοποίηση ενός σημαντικού πυλώνα, των τηλεπικοινωνιών, του σχεδίου “Made in China 2025” – σχέδιο που στοχεύει στην κατάκτηση της παγκόσμιας οικονομικής ηγεμονίας από την Κίνα.

Η εξέλιξη του αμερικανο-κινέζικου εμπορικού πολέμου

Ο εμπορικός πόλεμος μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας είχε ξεκινήσει στις αρχές του 2018, όταν ο Τραμπ ανακοίνωσε την επιβολή δασμών σε χάλυβα και αλουμίνιο που εισάγονταν στις ΗΠΑ και προέρχονταν από μια σειρά χώρες. Όμως, πολύ γρήγορα ο εμπορικός πόλεμος περιορίστηκε ουσιαστικά στην αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας. Στις 6 Ιουλίου 2018, οι ΗΠΑ επέβαλλαν δασμούς σε κινεζικές εξαγωγές ύψους 35 δισ. δολαρίων και το Πεκίνο ανταπάντησε με την επιβολή δασμών σε αμερικάνικες εξαγωγές ανάλογου ύψους. Στις 3 Αυγούστου, οι ΗΠΑ επέβαλλαν επιπλέον δασμούς ύψους 16 δισ. και το Πεκίνο ανταπάντησε ισόποσα. Στις 17 Σεπτέμβρη ο Τραμπ επέβαλε δασμό 10% σε άλλες κινέζικες εξαγωγές, αξίας 200 δισ. δολαρίων. Μία εβδομάδα μετά, στις 24 Σεπτέμβρη, η Κίνα ανταπάντησε με επιβολή δασμών 10% σε εισαγωγές της αμερικάνικων προϊόντων, αλλά αυτή τη φορά ύψους μόνο 60 δισ. δολαρίων.

Τον Δεκέμβριο του 2018 οι ΗΠΑ και Κίνα ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις και προσωρινά πάγωσαν τους νέους

δασμούς, όμως τον Μάρτιο του 2019 οι διαπραγματεύσεις οδηγήθηκαν σε αδιέξοδο με αποτέλεσμα οι δασμοί να ξαναεπιβληθούν. Οι διαπραγματεύσεις επανεκκινήθηκαν λίγο αργότερα και υποτίθεται ότι θα έφθαναν σε αίσιο τέλος αλλά, όπως ήδη αναφέραμε, στις αρχές Μάη οδηγήθηκαν σε νέο αδιέξοδο, με αποτέλεσμα νέους δασμούς. Παρ’ όλα αυτά, όπως δήλωσε ο Τραμπ, θα υπάρξει μια νέα συνάντηση στην σύνοδο των G20 στα τέλη Ιούνη.

Προς μια νέα κλιμάκωση;

Είναι προφανές ότι ο εμπορικός πόλεμος μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας πρόκειται να συνεχιστεί και να κλιμακωθεί, και καθόλου δεν αποκλείεται να εκτροχιαστεί. Όχι γιατί δεν τα έχουνε βρει στα δευτερεύοντα θέματα –όπως ο περιορισμός του εμπορικού ελλείμματος– αλλά γιατί το κύριο ζήτημα για τις ΗΠΑ είναι το πώς θα σταματήσουν την Κίνα από το να κατακτήσει την οικονομική ηγεμονία. Πράγματι, όπως δήλωσαν οι ίδιοι οι αμερικανοί αξιωματούχοι, «περίπου τα έχουμε βρει στο 95% των θεμάτων» αλλά «ξαφνικά οι Κινέζοι υπαναχώρησαν από τις δεσμεύσεις τους». Στην πραγματικότητα, αυτό που αρνήθηκαν οι Κινέζοι (το λεγόμενο τελευταίο 5% των υπό συζήτηση θεμάτων των διαπραγματεύσεων) ήταν ο έλεγχος της κινέζικης οικονομίας από τις ΗΠΑ (πνευματικά δικαιώματα, υποταγή του χρηματοπιστωτικού τομέα τους σε αυτόν των ΗΠΑ, άνοιγμα των αγορών τους, πλήρη και αυτοκτονική εγκατάλειψη του σχεδίου “Made in China 2025”, κ.ά.) ή με άλλα λόγια ο ευνουχισμός της κινέζικης οικονομίας

ώστε να μην αμφισβητηθεί η ηγεμονία των ΗΠΑ.

Τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Κίνα επιδιώκουν να συστρατεύσουν με το μέρος τους και την ΕΕ, την Ιαπωνία και άλλες σημαντικές χώρες. Και στην σύγκρουση αυτή δεν αποκλείεται να υπάρξει και διεύρυνση των μέσων που χρησιμοποιούνται. Επειδή λίγο-πολύ η Κίνα έχει εξαντλήσει την επιβολή δασμών στα αμερικάνικα προϊόντα, τώρα είναι υποχρεωμένη να χρησιμοποιήσει και άλλα όπλα: α) περιορισμός των εξαγωγών σπάνιων γαιών προς τις ΗΠΑ (αποτελούν πρώτη ύλη για πολλά ηλεκτρονικά προϊόντα και κυρίως για μικροεπεξεργαστές), β) αυστηρότερο πλαίσιο για τις αμερικάνικες εταιρίες στην εσωτερική αγορά της Κίνας (πραγματοποιούν πωλήσεις ύψους 250 δισ. δολαρίων στην εσωτερική αγορά της Κίνας), γ) πώληση ομολόγων του αμερικάνικου δημοσίου (η Κίνα έχει αγοράσει περίπου 1 τρις. δολάρια αμερικάνικου δημόσιου χρέους) ή και υποτίμηση του γουαν έναντι του δολαρίου. Βέβαια σε μία τέτοια περίπτωση ο εμπορικός πόλεμος θα εκτροχιαστεί σε ένα απόλυτο οικονομικό πόλεμο, πράγμα που θα ανοίξει την περίοδο των έμμεσων ή άμεσων στρατιωτικών συγκρούσεων.

Όπως και να ’χει, ακόμη και η διατήρηση των μέχρι σήμερα μέτρων και αντίμετρων του εμπορικού πολέμου υπολογίζεται, από το ΔΝΤ, ότι θα οδηγήσει σε μείωση κατά 0,6% του αμερικάνικου ΑΕΠ και κατά 0,8% του κινέζικου – και συνολικά της παγκόσμιας οικονομίας.

Βραζιλία: Κινητοποιήσεις ενάντια στην ακροδεξιά κυβέρνηση

Ο ακροδεξιός Μπολσονάρου, από τον Ιανουάριο που εξελέγη πρόεδρος της Βραζιλίας, έχει επιδοθεί σε ένα ατελείωτο κυνήγι μαγισσών ενάντια σε αυτό που αποκαλεί «πολιτισμικό Μαρξισμό». Επί της ουσίας πρόκειται για έναν ιδεολογικό πόλεμο κατά των ανθρωπιστικών επιστημών και της κριτικής σκέψης, στρατιωτικοποιώντας τα σχολεία. Κύριος στόχος του είναι η «στρατιωτική ήττα της Αριστεράς».

Επίσης, ο Μπολσονάρου, υπερασπίζεται τον αποκλεισμό θεμάτων υγείας και σεξουαλικότητας από το σχολικό πρόγραμμα σπουδών. Προωθεί την βιντεοσκόπηση των μαθημάτων ώστε οι δάσκαλοι να μην εκφράζουν τις προσωπικές τους απόψεις. Οι συντηρητικές και σκοταδιστικές του πρακτικές θυμίζουν μεθόδους της στρατιωτικής δικτατορίας στη Βραζιλία (1964-1985).

Η ακροδεξιά κυβέρνηση προχώρησε παράλληλα σε περικοπές ύψους 30% στον προϋπολογισμό της εκπαίδευσης, η οποία ανακοινώθηκε από τον νέο υπουργό παιδείας Άμπραχαμ Γουάιντραουμπ. Σε ορισμένα πανεπιστημιακά ιδρύματα οι περικοπές φτάνουν το 50%. Στη Βραζιλία, η μεγάλη πλειοψηφία των επιστημονικών ερευνητικών προγραμμάτων αναπτύσσονται σε δημόσια πανεπιστήμια, τα οποία διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην τεχνολογική πρόοδο και στην κοινωνική ανάπτυξη της χώρας.

Όμως η παιδεία δεν είναι ο μόνος τομέας όπου ο Μπολσονάρου επιλέγει να εξαπολύσει την επίθεσή του, καθώς βρίσκεται σε εξέλιξη η επίθεση στο ασφαλιστικό σύστημα, με μειώσεις σε επιδόματα και αυξήσεις στα όρια ηλικίας, ειδικά στις γυναίκες, όπου το όριο πηγαίνει από τα 62 στα 65, με 40 χρόνια ασφάλιση. Η ανεργία αυξάνει σταθερά, με τα επίσημα νούμερα να φτάνουν το 13% (υπερδιπλάσιο ποσοστό στη νεολαία).

Αυτά τα αντιλαϊκά μέτρα ήταν η αιτία που στις 15 Μαΐου οργανώθηκε μια πανεθνική απεργία και οι δρόμοι της Βραζιλίας γέμισαν με εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς αλλά και εργαζόμενους άλλων κλάδων σε περισσότερες από 160 πόλεις. Οι οργανωτές εκτιμούν το συνολικό πλήθος σε πάνω από ένα εκατομμύριο. Η απεργία οργανώθηκε από 50 σωματεία και φοιτητικούς συλλόγους και αποτελεί την πρώτη πανεθνική απεργία από την εκλογή του Μπολσονάρου το 2018. Σύμφωνα με το συνδικάτο που εκπροσωπεί τους καθηγητές ιδιωτικών σχολείων, 25 ιδιωτικά σχολεία αναστείλαν την λειτουργία τους και συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις. Στο Σάντος, μια μικρή πόλη έξω από το Σάο Πάολο, εργάτες της βιομηχανίας πετρελαίου διαδήλωσαν μαζί με τους φοιτητές, διαμαρτυρόμενοι για την ιδιωτικοποίηση της Petrobras. Σημαντικό ρόλο στις κινητοποιήσεις ενάντια στον Μπολσονάρου παίζουν και οι γυναίκες. Ο ακροδεξιός πρόεδρος έχει κάνει πολλές φορές σεξιστικές και μισογυνιστικές δηλώσεις.

Οι διαδηλώσεις οργανώθηκαν παρά τη θέληση της ηγεσίας των συνδικάτων, η οποία δεν οργάνωσε τους εργαζόμενους ενάντια στη μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος και άλλων μέτρων και η οποία «δεσμεύτηκε» για

δράση τον... Ιούνιο.

Την ώρα των διαδηλώσεων, ο Μπολσονάρου βρισκόταν στο Τέξας και δήλωνε για τους διαδηλωτές: «είναι χρήσιμοι ηλίθιοι που χρησιμοποιούνται όπως οι παραπλανημένες μάξες από μια έξυπνη μικρή μειοψηφία, η οποία αποτελεί το σπυρί πολλών ομοσπονδιακών πανεπιστημίων». Με αυτές τις αλαζονικές και προκλητικές δηλώσεις, η κυβέρνηση επιμένει να επισημαίνει ότι οι φοιτητές και οι εκπαιδευτικοί είναι υπεύθυνοι για τα προβλήματα της εκπαίδευσης στην Βραζιλία. Η επιχείρηση στοχοποίησης οφείλεται στην μάχη που έδωσαν οι φοιτητές και οι εκπαιδευτικοί ενάντια στην πραξικοπηματική κυβέρνηση του πρώην προέδρου Μισέλ Τέμερ (ο οποίος και συνελήφθη για νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα και διαφθορά).

Ο Μπολσονάρου, μόλις πέντε μήνες μετά την εκλογή του στην προεδρία, χάνει συνεχώς τα ερείσματά του στην κοινωνία. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν πως πρόκειται για τον χειρότερο πρόεδρο της χώρας. Συνεχώς εξαπολύει επιθέσεις κατά πάντων, καλώντας σε αντιδιαδηλώσεις, ενώ από τα βέλη του δεν γλύτωσαν ούτε τα μεγάλα ΜΜΕ, τα οποία κατηγορεί πως είναι κομμάτι της «σάπιας κουλτούρας» που αυτός πολεμάει. Οι συγκεκριμένες επιθέσεις, πιθανόν να οφείλονται στις αποκαλύψεις νέων σκανδάλων που αφορούν τόσο τον ίδιο όσο και την οικογένειά του, παρά τις φωνές περί κάθαρσης κατά την άνοδό του στην εξουσία.

Το νεολαιίστικο κίνημα στην Βραζιλία, κατάφερε να τραβήξει μαζί του την εργατική τάξη της χώρας, με αποτέλεσμα την ελπιδοφόρα πανεθνική απεργία της 15ης Μαΐου, ενώ μέσα από συνελεύσεις, επιτροπές και τοπικούς συντονισμούς οργανώνεται ένα σχέδιο δράσης κατά της ακροδεξιάς κυβέρνησης. Ήδη έχουν προγραμματιστεί οι επόμενες κινητοποιήσεις των φοιτητών στις 30 Μαΐου, καθώς και γενική απεργία στις 14 Ιουνίου.

Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις στην Βραζιλία, το κίνημα των κίτρινων γιλέκων στη Γαλλία και το νέο κύμα εξεγέρσεων στη Μέση Ανατολή πρέπει να λειτουργήσουν ως φάρος για την εργατική τάξη και την νεολαία κάθε χώρας, όπως και της δικής μας. Μέσα από τους δυναμικούς και ανυποχώρητους αγώνες μας να βάλουμε ένα τέλος στα καταστροφικά σχέδια της ελίτ της ευρωπαϊκής ένωσης και των ντόπιων υποτακτικών τους (ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ κ.λπ.) οι οποίοι με τις πολιτικές λιτότητας και το νέο σύστημα εκμετάλλευσης της εργασίας, μας καταδικάζουν στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

■ Γιώργος Τσόλακας

στον κόσμο...

ΟΝΔΟΥΡΑ

Σε μαχητικές κινητοποιήσεις βρίσκονται εδώ και έναν μήνα καθηγητές, εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και φοιτητές στην Ονδούρα. Στις 25/4, η κυβέρνηση του προέδρου Ερνάντες έφερε προς ψήφιση στο Εθνικό Κογκρέσο δύο νομοσχέδια (καθ' υπόδειξη του ΔΝΤ) που προωθούν χιλιάδες απολύσεις στην υγεία και στην εκπαίδευση και ανοίγουν τον δρόμο σε ιδιωτικοποιήσεις. Οι εργαζόμενοι απάντησαν με απεργία και διαδήλωση την επόμενη μέρα, ενώ η αστυνομία έκανε αισθητή την παρουσία της από τα ξημερώματα, σε μια προσπάθεια τρομοκράτησης των απεργών. Χιλιάδες διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία στην πρωτεύουσα Τεγκουσικάλπα, έστησαν οδοφράγματα και πυρπόλησαν κυβερνητικά κτήρια. Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν όλο τον Μάιο (διαδηλώσεις, διήμερες απεργίες), με την κυβέρνηση να προχωρά σε απολύσεις απεργών και πρόσληψη απεργοσπαστών αλλά και στην ψήφιση νέου ποινικού κώδικα, που ποινικοποιεί τη συμμετοχή στις διαδηλώσεις με φυλάκιση έως 15 χρόνια, ενώ οι δυνάμεις καταστολής χτύπησαν άγρια τους απεργούς. Οι εργαζόμενοι, που ήδη καταγγέλλουν τραγικές ελλείψεις σε σχολεία και νοσοκομεία, δεν έχουν άλλη επιλογή από το να συνεχίσουν και να κλιμακώσουν τον αγώνα τους (τον οποίο έχουν αγκαλιάσει ευρύτερα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία) μέχρι την οριστική απόσυρση του νομοσχεδίου και την παραίτηση της φιλοαμερικάνικης κυβέρνησης.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Στο μεγαλύτερο εργοστάσιο παραγωγής βαγονιών της Ευρώπης, το "Astra Rail", ξέσπασαν απεργίες που αποδεικνύουν ότι οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να διαχωρίζονται με βάση την εθνικότητα, αλλά να ενώνονται πάνω στα ταξικά τους συμφέροντα. Η αμερικανικών συμφερόντων εταιρεία Greenbier Companies, με τη διευκόλυνση της ρουμανικής νομοθεσίας, προσλαμβάνει φτηνό εργατικό δυναμικό από χώρες της Ασίας. Αφορμή για την απεργία στάθηκε η απόφαση της εταιρείας να μειώσει τον μισθό των ινδών εργατών που είχε προσλάβει πρόσφατα —στα επίπεδα του κατώτατου μισθού των 450 ευρώ —και, ακόμη πιο εξοργιστικό, να τους χρεώσει το κόστος μεταφοράς τους από την Ινδία!

Οι 1.200 εργαζόμενοι του εργοστασίου, σε μια κίνηση ταξικής αλληλεγγύης, προχώρησαν σε αυθόρμητη, άγρια απεργία στις 9/5, τη μεγαλύτερη τα τελευταία 20 χρόνια, χωρίς να περιμένουν την αντίδραση του σωματείου, το οποίο συνδιαλέγεται με την εργοδοσία και έχει χαμηλή συνδικαλιστική πυκνότητα. Τα αιτήματα των απεργών ήταν η ακύρωση της μείωσης των μισθών και η επιστροφή των χρημάτων που παρακρατήθηκαν από τους ινδούς εργαζόμενους καθώς και αύξηση 30% έως 40% για όλους.

Οι αυξήσεις αυτές είχαν συμφωνηθεί με την προηγούμενη ιδιοκτήτρια εταιρεία, αλλά πάρθηκαν πίσω όταν την εξαγόρασε ο αμερικανικός κολοσσός, που διατηρεί άλλα δύο εργοστάσια στη Ρουμανία και αντιπρότεινε αυξήσεις 2% έως 5%, χαμηλότερα και από τα επίπεδα πληθωρισμού. Η απεργία συνεχίστηκε στις 10/5 και μάλιστα ενισχύθηκε από τη συμμετοχή των εργατών και δεύτερου εργοστασίου της εταιρείας, που προέβαλαν τα ίδια αιτήματα. Στο πρώτο εργοστάσιο, οι απεργοί συνέχισαν και στις 13/5 και η εταιρεία αναγκάστηκε τελικά να προχωρήσει σε αύξηση μισθών 10% για όλους και νέα αύξηση 5% από τον Σεπτέμβριο.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΛΙΜΑ

Σε κινητοποίηση προχώρησαν μαθητές και νεολαία στις 24/5, ζητώντας μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος. Οι διαδηλώσεις ήταν μαζικές, ιδιαίτερα σε Γερμανία και Σουηδία, αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις παγκοσμίως, και οργανώθηκαν μέσω των κοινωνικών δικτύων. Η οικολογική καταστροφή οφείλεται αποκλειστικά στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και πλήττει τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πρέπει να παλέψουμε για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, καθώς πλέον αποτελεί θανάσιμη απειλή για την επιβίωση της ανθρωπότητας.

Νότια Αφρική: Εκλογική φθορά για την κυβέρνηση

Συνεχίζεται η πορεία ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος

Σημαντική φθορά «έδειξαν» οι κάλπες των βουλευτικών και περιφερειακών εκλογών της 8^{ης} Μάη στη Νότια Αφρική για το ιστορικό κόμμα του Νέλσον Μαντέλα, το – κυβερνών από το 1994 – Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο (ANC). Εικοσιπέντε χρόνια μετά την πτώση του απαρτχάιντ, η ηγεσία του ANC έχει αποτύχει και πλέον δεν ενδιαφέρεται καν να αμβλύνει τις κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες. Περίπου 10% του πληθυσμού των 58 εκ., κατά συντριπτική πλειοψηφία λευκοί, εξακολουθεί να κατέχει τη μερίδα του λέοντος της πλούσιας γης και των μέσων παραγωγής. Ένας στους επτά Νοτιοαφρικανούς ζει υπό συνθήκες ακραίας φτώχειας σε παραγκουπόλεις, χωρίς τρεχούμενο νερό, αποχέτευση, ηλεκτρισμό και δρόμους, ενώ η ανεργία ξεπερνά το 27%. Την ίδια στιγμή, τα στελέχη του ANC πλουτίζουν, με εξόφθαλμο παράδειγμα τον αποπεμφθέντα για σκάνδαλα πρώην πρόεδρο Τζέικομπ Ζούμα αλλά και τον διάδοχό του, τον δισεκατομμυριούχο Σίριλ Ραμπαπόζα.

Δεν προκαλεί λοιπόν εντύπωση η πτώση του ANC στο ιστορικά χαμηλότερο ποσοστό του, 57,5% (από 62,15%). Η αξιωματική αντιπολίτευση, η νεοφιλελεύθερη κεντροδεξιά Δημοκρατική Συμμαχία (DA), αδυνατεί να κεφαλαιοποιήσει τις απώλειες του ANC και γνωρίζει φθορά, με 20,77% (από 22,23%), παρά την προσπάθεια ανανέωσης του προφίλ της, με τον πρώτο μαύρο πρόεδρο στην ιστορία της, τον Μουζί Μαϊμάνε. Ο μεγάλος κερδισμένος των εκλογών ήταν οι Μαχητές της Οικονομικής Ελευθερίας (EFF), με αυξημένο

ποσοστό (10,79% από 6,35%). Πρόκειται για αριστερή διάσπαση του ANC, που πραγματοποιήθηκε το 2013, με αναφορές στους ριζοσπαστικούς αριστερούς ηγέτες της Μαύρης Αφρικής Φρανς Φανόν και Τομά Σανκαρά. Ασκήι δριμεία κριτική στα ANC και DA για την ανοιχτά φιλοεργοδοτική πολιτική τους και κατηγορεί κυρίως το πρώτο ότι έχει καταδικάσει τους μαύρους της Νότιας Αφρικής να είναι πάμφθινο εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα. Το πρόγραμμά του αποσκοπεί στην αντιμετώπιση της φτώχειας, με διπλασιασμό του κατώτατου μισθού και των κοινωνικών επιδομάτων, παροχή εργατικών κατοικιών και δωρεάν πρωτοβάθμιας περίθαλψης, υγείας και παιδείας, διεκδίκηση της γης του μαύρου πληθυσμού και εθνικοποιήσεις ορυχείων και των τραπεζών.

Ακόμη πιο θετική εξέλιξη αποτελεί όμως το ιδρυτικό συνέδριο του Σοσιαλιστικού Επαναστατικού Εργατικού Κόμματος (SRWP), που πραγματοποιήθηκε στις 4-6 Απρίλη στο Πιοχάνεσμπουργκ, με συμμετοχή πάνω από 1000 αγωνιστών και στελεχών από όλες τις περιφέρειες της χώρας. Το συνέδριο αυτό αποτελεί το τελευταίο επεισόδιο στην πορεία ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του νοτιοαφρικανικού εργατικού κινήματος, που ξεκίνησε μετά τη σφαγή των απεργών μεταλλεργατών στα ορυχεία της Μαρίκάνα το 2012. Η ομοσπονδία των μεταλλεργατών NUMSA, η μεγαλύτερη ομοσπονδία στη χώρα, αποχώρησε από την (ελεγχόμενη από το ANC και το KK Νότιας Αφρικής) Συνομοσπονδία Νοτιοαφρικανικών Συνδικάτων (COSATU), που δεν υπερασπίστηκε και πολέμησε την

απεργία, στοχεύοντας στη δημιουργία ανεξάρτητης συνομοσπονδίας και επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης. Το 2017, μέσα από μια δύσκολη πορεία συγκρούσεων με την COSATU, ιδρύθηκε η Νοτιοαφρικανική Συνομοσπονδία Συνδικάτων (SAFTU), με περισσότερα από 700.000 μέλη, η οποία πραγματοποίησε τον Απρίλη του 2018 μια από τις μεγαλύτερες γενικές απεργίες στην πρόσφατη ιστορία της χώρας, απαιτώντας καλύτερη εργατική νομοθεσία και αύξηση στον κατώτατο μισθό. Ο στόχος της δημιουργίας πολιτικού κόμματος μπήκε επίσης σε εφαρμογή τον περασμένο Σεπτέμβρη, οδηγώντας στο ιδρυτικό συνέδριο του Απρίλη, στο οποίο αποφασίστηκε το καταστατικό και το πρόγραμμα του SRWP, καθώς και η συμμετοχή του στις εκλογές του Μάη. Τα αποτελέσματα του SRWP (0,14% και 24.439 ψήφοι) σίγουρα δεν αντιπροσωπεύουν τη δυναμική του και τη διεύθυνση του στην εργατική τάξη της χώρας, σε μεγάλο βαθμό όμως δεν αντιπροσωπεύουν και την πραγματικότητα. Παράλληλα με τον ανελέητο πόλεμο λάσπης που δέχθηκε από το ANC, την COSATU, το KK και τα MME, υπάρχει, όπως καταγγέλλει το SRWP σε ανακοίνωσή του, σωρεία καταγγελιών για νοθεία (διπλοεγγραφές, ελλείψεις ψηφοδελτίων, ασφράγιστοι φάκελοι κ.ά.), σε τέτοιο βαθμό που σε κάποιες περιφέρειες είναι επιστημονικά αδύνατο να εξηγηθεί το εκλογικό αποτέλεσμα. Όπως σημειώνει το SRWP, το γενικό αποτέλεσμα δεν προκαλεί έκπληξη και σε μεγάλο βαθμό αντιστοιχεί στις διεθνείς τάσεις, καθώς πολλές χώρες κυβερνώνται από δισεκατομμυριούχους και

CEO πολυεθνικών όπως ο Ραμπαπόζα, σε ρόλο φερέφωνων του ΔΝΤ και του μεγάλου και πολυεθνικού κεφαλαίου. Παρόλα αυτά, η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος συνεχίζει να βαθαίνει. Το καθήκον τώρα για το SRWP, όπως τονίζει στην ανακοίνωσή του, είναι να εξηγήσει στην εργατική τάξη τον ρόλο και τον χαρακτήρα των κομμάτων που κέρδισαν τις εκλογές, προστατεύοντάς την εξίσου από την απογοήτευση αλλά και από την απατηλή χαρά όσων ακόμη τρέφουν αυταπάτες για το ANC, και να προστατέψουν οι αγωνιστές του SRWP το κόμμα τους από τις επιθέσεις λάσπης, που θα συνεχιστούν, ειδικά εφόσον είναι αποφασισμένοι να εφαρμόσουν το πρόγραμμα του συνεδρίου τους, για:

Εθνικοποίηση όλων των ορυχείων και των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο,

Δικαίωμα στην ελεύθερη, δωρεάν, απαλλαγμένη από το αποικιοκρατικό πνεύμα εκπαίδευση,

Δικαίωμα στην εργατική κατοικία, τη δωρεάν και ποιοτική δημόσια υγεία και την αντιμετώπιση της πείνας, με ένα εκτεταμένο πρόγραμμα δημόσιων συσσιτίων στα σχολεία και τις φτωχογειτονίες,

Ενότητα της εργατικής τάξης, με τον αγώνα για μια Σοσιαλιστική Νότια Αφρική, στην οποία το κυρίαρχο συμφέρον θα είναι αυτό της εργατικής τάξης.

Σχεδόν δύο μήνες μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα που ανέτρεψε τον σουδανό δικτάτορα Ομάρ αλ Μπασίρ, προκειμένου να προληφθεί η διαφαινόμενη ανατροπή του καθεστώτος από το λαϊκό κίνημα, το τοπίο παραμένει θολό. Η στρατιωτική ηγεσία προσπαθεί να κερδίσει χρόνο και να ελέγξει τις επαναστατημένες μάζες, ενώ οι δυνάμεις της αντιπολίτευσης σκληραίνουν τη στάση τους καλώντας τον κόσμο, που παραμένει στους δρόμους, σε γενική απεργία και νέες κινητοποιήσεις.

Μετά τις έντονες αντιδράσεις και τις μαζικές διαδηλώσεις που ακολούθησαν τις δηλώσεις του Μεταβατικού Στρατιωτικού Συμβουλίου για αναστολή του Συντάγματος και ανάληψη της εξουσίας από το ίδιο για μια μεταβατική περίοδο δυο χρόνων, η στρατιωτική ηγεσία αναγκάστηκε να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τους εκπροσώπους του εξεγερμένου λαού. Αποδείχτηκε, ωστόσο, ότι επρόκειτο για μια καθαρά προσχηματική υποχώρηση. Το ίδιο ισχύει και για τη συναίνεση που δόθηκε στη δημιουργία μεταβατικής κυβέρνησης πολιτών και στρατιωτικών μέχρι τη διενέργεια ελεύθερων εκλογών σε τρία χρόνια. Η στρατιωτική ηγεσία επέμεινε στη θέση ότι ο επικεφαλής της νέας κυβέρνησης οφείλει να είναι στρατιωτικός και ζήτησε να αποκατασταθεί η τάξη στους δρόμους της πρωτεύουσας Χαρτούμ, ως προϋπόθεση για συνέχιση των διαπραγματεύσεων. Αυτές οι θέσεις οδήγησαν σε νέο αδιέξοδο. Η Ένωση Επαγγελματιών του Σουδάν, που βρίσκεται στην πρωτοπορία του κινήματος μαζί με τις δυνάμεις (πολιτικές, εργατικές και κοινωνικές) που έχουν συσπειρωθεί γύρω της δημιουργώντας το Μέτωπο για την Ελευθερία και την Αλλαγή, αποχώρησαν από τις

ΣΟΥΔΑΝ Ανυποχώρητη η λαϊκή επανάσταση

συνομιλίες και κάλεσαν σε απεργία στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε όλη τη χώρα. Άλλωστε, στο Χαρτούμ, οι Σουδανοί παραμένουν, από τις Αρχές Απρίλη, μέρα νύχτα, έξω από το Γενικό Επιτελείο Στρατού και σε διαρκείς κινητοποιήσεις απαιτώντας πολιτική διακυβέρνηση και εκλογές παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας, τις επιθέσεις στρατού και αστυνομίας, τους δεκάδες νεκρούς και τους εκατοντάδες τραυματίες.

Πίσω από την παρελκυστική στάση της στρατιωτικής χούντας μπορεί να διακρίνει κανείς μια σειρά από ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που εξηγούν την αδυναμία του καθεστώτος να διασπάσει και να αποδυναμώσει το επαναστατικό κίνημα, τη γενική αποδοχή του Μετώπου γύρω από την Ένωση Επαγγελματιών και την ανυποχώρητη απαίτηση του σουδανικού λαού για δημοκρατία και ριζική κοινωνική αλλαγή.

Ισλάμ και Στρατός με το Καθεστώς

Ο σουδανικός λαός δεν τρέφει καμιά αυταπάτη για το ρόλο στου στρατού στη σημερινή συγκυρία. Αν και στις δύο προηγούμενες λαϊκές εξεγέρσεις που οδήγησαν στην ανατροπή των δύο προηγούμενων δικτατορικών καθεστώτων (1964, 1985) ο στρατός είχε κρατήσει μια φιλολαϊκή στάση και είχε παίξει ένα μεταβατικό ρόλο, σήμερα έχει μετατραπεί πλήρως σε καθεστωτικό όργανο. Από το 2017 και την πλήρη αναμόρφωσή του από τον Μπασίρ έχει συγχωνευτεί με τις παρα-

στρατιωτικές φιλοκαθεστωτικές οργανώσεις και, παρά τις εσωτερικές διενέξεις μεταξύ της παραδοσιακής στρατιωτικής ηγεσίας και εκείνης των σωμάτων ασφαλείας για την πρωτοκαθεδρία, η ηγεσία στο σύνολό της είναι συστατικό στοιχείο του καθεστώτος. Δεν ισχύει το ίδιο για τους απλούς στρατιώτες που τόσο οι ίδιοι όσο και οι οικογένειές τους είναι θύματα της μεγάλης οικονομικής κρίσης και της ακραίας φτώχειας που πλήττει τη χώρα, γεγονός που εξηγεί την προσχώρηση, συχνά, των στρατιωτών στις κινητοποιήσεις και την διστακτικότητα της στρατιωτικής ηγεσίας να διατάξει την καταστολή των κινητοποιήσεων διακινδυνεύοντας φαινόμενα μαζικής αποστασίας.

Εξίσου ξεκάθαρος είναι ο ρόλος του ισλαμικού φονταμενταλισμού και των ισλαμικών οργανώσεων με πρώτους και κύριους τους Αδελφούς Μουσουλμάνους. Αντίθετα από ό,τι έγινε στην Αίγυπτο και σε άλλες χώρες της Αραβικής Άνοιξης, όπου οι ισλαμικές οργανώσεις εκμεταλλεύτηκαν το κίνημα για να πάρουν την εξουσία, στο Σουδάν ήταν σύμμαχοι του προηγούμενου δικτατορικού καθεστώτος Νιμέρι, και στη συνέχεια στήριξαν το καθεστώς του Μπασίρ, που χρησιμοποίησε τον ισλαμικό νόμο για να καταπιέσει, να καταστείλει και να διαірσει. Συμμετέχοντας στη διακυβέρνηση δέχτηκαν τα μέτρα λιτότητας του ΔΝΤ, τις ιδιωτικοποιήσεις, τη διαφθορά, τις αυξήσεις στις τιμές βασικών αγαθών, την ανεργία και τη φτωχοποίηση του πληθυσμού.

Ενωμένη Αντιπολίτευση

Στην προμετωπίδα της εξέγερσης βρέθηκε από την πρώτη στιγμή μια νέα γενιά αγωνιστών, στην πλειοψηφία τους νεολαία και νέοι επαγγελματίες (γιατροί, δημοσιογράφοι και δικηγόροι) που είχαν οργανωθεί σε ανεξάρτητες συλλογικότητες, παρακάμπτοντας τα ελεγχόμενα από το καθεστώς συνδικάτα και το 2016 δημιούργησαν την Ένωση Επαγγελματιών του Σουδάν. Αυτοί άρπαξαν την ευκαιρία των μαζικών διαδηλώσεων που ξέσπασαν στα τέλη του Δεκεμβρίου του 2018, με αφορμή τον τριπλασιασμό της τιμής του ψωμιού κάλεσαν σε μια επιτυχημένη γενική απεργία. Έγιναν, έτσι, το μέσο για να εκφραστεί το αίτημα για ανατροπή του καθεστώτος και με τη Διακήρυξη για την Ελευθερία και την Αλλαγή συσπείρωσαν γύρω τους τις αντιπολιτευόμενες δυνάμεις (από το δεξιό Umma και τμήματα του καθεστωτικού Δημοκρατικού Ενωτικού Κόμματος μέχρι το KK και τα ένοπλα κινήματα του Νταρφούρ και του Μπλε Νείλου) που μέχρι τότε ταλανίζονταν από διασπάσεις και αντιπαλότητες. Πέρα από αυτούς, όμως, το κίνημα των γυναικών και μια σειρά άλλες συλλογικότητες οργανώθηκαν ακολουθώντας το παράδειγμα της Ένωσης σε οριζόντια δίκτυα αυτοοργάνωσης και επιτροπές βάσης. Η Ένωση έγινε μια συνδικαλιστική ομπρέλα και ένας πολιτικός φορέας που ένωσε τους πάντες με σταθερό στόχο όχι μόνο την καθαίρεση του Μπασίρ, αλλά την ανατροπή του καθεστώτος και, τουλάχιστον όσον αφορά τις εργατικές μάζες και τις καταπιεσμένες κοινωνικές και φυλετικές ομάδες, την ριζική κοινωνική αλλαγή.

■ Μαρία Κτιστάκη

Ο Γαλλικός Μάης του 1968

Η εξέγερση του Μάη του 1968 στη Γαλλία θεωρείται ένα ορόσημο για τα κινήματα του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα. Ξεκίνησε από κινητοποιήσεις φοιτητών για πανεπιστημιακά ζητήματα και ενάντια σε συλλήψεις και έπειτα παρέσυρε στον αγώνα εκατομμύρια εργαζόμενους. Οι μάζες αμφισβήτησαν ανοιχτά το καθεστώς της Γαλλίας, φέρνοντας κυβέρνηση και κρατικό μηχανισμό σε παράλυση. Όμως, η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας καθώς και ο ανοιχτά αντεπαναστατικός ρόλος του ΚΚ Γαλλίας δεν επέτρεψαν στην επαναστατική διαδικασία να προχωρήσει.

Υπόβαθρο του Μάη

Για δύο δεκαετίες μετά το τέλος του Β΄ ΠΠ, οι οικονομίες των ανεπτυγμένων κρατών διένυαν μια μακρά περίοδο ανάπτυξης πάνω στα συντρίμια του πολέμου. Η εξέλιξη σήμανε την ανάγκη για περισσότερο εργατικό δυναμικό, κάτι που περιόρισε δραστικά την ανεργία. Η εργατική τάξη δυναμώνει, αριθμητικά και ποιοτικά. Αρχίζει να αναπτύσσει αγώνες και να αποκτάει οικονομικές κατακτήσεις. Όμως, η άνοδος του βιοτικού επιπέδου της είναι δυσανάλογη σε σχέση με τον νεοπαραγόμενο πλούτο, που καρπώνονται τα αφεντικά, ενώ η εργασία αποκτά πιο εντατικούς ρυθμούς και γίνεται πιο μηχανική και αφόρητη. Η εκπαίδευση μαζικοποιείται για να καλύψει τις ανάγκες σε ειδικευμένη εργασία. Φοιτητές ριζοσπαστικοποιούνται στις μαζικές δομές της εκπαίδευσης και παίρνουν μέρος στους αγώνες, στο πλάι των εργαζομένων.

Σε διεθνές επίπεδο, το εργατικό κίνημα συνέρχεται από τις ήττες του πολέμου, καθώς και από την παράλυση εξαιτίας της κυριαρχίας σοσιαλδημοκρατών και σταλινικών. Πραγματοποιούνται ανταποικιακές επαναστάσεις στον Τρίτο Κόσμο (Κινέζικη, Αλγερίνικη, Βιετναμέζικη, Κουβάνικη) οι οποίες καταφέρνουν να νικήσουν, κόντρα στους πανίσχυρους ιμπεριαλιστές, αλλά και κόντρα στη συμβιβαστική γραμμή της γραφειοκρατίας των επίσημων ΚΚ.

Οι ανταποικιακές επαναστάσεις, οι ηγέτες τους και τα συνθήματά τους εμπνέουν τις νέες γενιές αγωνιστών, οι οποίοι συμπαραστέκονται στην πράξη στους εξεγερμένους λαούς ανά τον κόσμο ενάντια στις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών. Αυτοί θα αποτελέσουν την νέα μαζική πρωτοπορία που δεν ελέγχεται από τους δύο παραδοσιακούς ρεφορμιστικούς πυλώνες.

Τα γεγονότα στη Γαλλία

Φοιτητές στο Πανεπιστήμιο της Ναντέρ πραγματοποιούσαν καταλήψεις για πανεπιστημιακά ζητήματα μήνες πριν ξεσπάσει η εξέγερση. Οι πανεπιστημιακές αρχές κατέφευγαν με κάθε αφορμή στην επέμβαση της αστυνομίας. Οι συλλήψεις φοιτητών για αντι-ιμπεριαλιστικές ενέργειες ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ (πολλοί άνηκαν στη τροτσικιστική νεολαία JCR), οδήγησαν στη συγκρότηση της «Κίνησης 22 Μάρτη» στη Ναντέρ, που προέβη σε δράσεις και καταλήψεις. Στις 2 Μάη ο πρύτανης αποφάσισε να κλείσει το Πανεπιστήμιο της Ναντέρ.

Τα γεγονότα της Παρασκευής 3 Μάη έχουν περάσει στην ιστορία ως η σπίθα που άναψε τον Μάη. Αρχικά 400 φοιτητές της Ναντέρ συγκεντρώθηκαν στη Σορβόνη ενάντια στο κλείσιμο των σχολών τους. Η βίαιη επέμβαση της αστυνομίας και οι νέες συλλήψεις φοιτητών έφεραν τις αντιδράσεις χιλιάδων συναδέλφων από τη Σορβόνη. Πυροδότησαν πολύωρες συγκρούσεις με την αστυνομία.

Τα διακαστήρια προχώρησαν σε βαριές καταδίκες προς φοιτητές για να τρομοκρατήσουν, αλλά κατάφεραν να θεριέψουν το κίνημα περισσότερο. Στις 6 Μάη δεκάδες χιλιάδες φοιτητών πραγματοποίησαν

απαγορευμένη συγκέντρωση στο Καρτιέ Λατάν, όμως η αστυνομία επιτέθηκε για να τη διαλύσει. Οι φοιτητές απάντησαν με οδοφράγματα και συγκρούονταν ως αργά το βράδυ με την αστυνομία, με εκατοντάδες τραυματίες και συλλήψεις. Τις επόμενες μέρες ακολούθησαν μεγάλες διαδηλώσεις με συμμετοχή 30.000-40.000 φοιτητών, πλέον με ενεργή συμμετοχή των καθηγητών αλλά και των μαθητών, που είχαν κλείσει τα Λύκεια, με πρωτοπόρα συμβολή της JCR. Η ένταση των συγκρούσεων και της καταστολής στις 10 Μάη ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Οι καταλήψεις σε σχολές εξαπλώνονται σε περισσότερες πόλεις, αποτελώντας το ζωντανό κέντρο αγώνα του κινήματος. Οι φοιτητές δεν μένουν απλά σε μια «αντίδραση», αλλά μέσα στις καταλήψεις προχωρούν στο να αναπτύξουν προτάσεις για μια καλύτερη κοινωνία.

Τα μεγάλα γαλλικά εργατικά συνδικάτα κάλεσαν σε απεργία στις 13 Μάη, με συμμετοχή 700.000 στη διαδήλωση του Παρισιού. Τις επόμενες μέρες οι απεργίες συνεχίστηκαν, ενώ πραγματοποιήσαν καταλήψεις σε χώρους εργασίας. Ως τις 19 Μάη, οι εργάτες είχαν καταλάβει τα μεγαλύτερα εργοστάσια της Γαλλίας, ενώ από το δημόσιο τομέα είχαν παραλύσει οι πιο κεντρικοί κλάδοι (ταχυδρομεία, σιδηροδρομικοί, σχολεία). Η εξάπλωση της απεργίας πραγματοποιήθηκε «από τα κάτω», με επικοινωνίες και αντιπροσώπους των απεργών στα υπόλοιπα εργοστάσια, ενάντια στη θέληση της γραφειοκρατίας του μεγαλύτερου συνδικάτου CGT, το οποίο ελέγχονταν από το ΚΚ Γαλλίας.

Με τις γενικευμένες καταλήψεις των εργοστασίων το κίνημα πήρε ανώτερο περιεχόμενο. Οι απεργοί έστησαν απεργιακές επιτροπές, αναλάμβαναν να φροντίσουν τις πρακτικές ανάγκες, τη περιφρούρηση και τη προπαγάνδα. Πινόντουσαν συζητήσεις για το πώς θα υπάρχει συμμετοχή των εργατών στη διοίκηση. Στη Ναντέρ, εργάτες με φοιτητές και μαθητές προχώρησαν σε ένα πείραμα αυτοδιαχείρισης: ξεκινώντας από τον έλεγχο της παραγωγής, έλεγχαν τις διοικητικές λειτουργίες, τον επισιτισμό του πληθυσμού, ενίσχυσαν τις αδύναμες οικογένειες. Ουσιαστικά έδωσαν το παράδειγμα για μια ριζικά διαφορετική μορφή εξουσίας.

Απο την αρχή του κινήματος είχε προκληθεί κυβερνητική κρίση, ο λαός ήταν σε καθημερινή κινητοποίηση και με την καθήλωση της παραγωγής και τις τάσεις εργατικού και κοινωνικού ελέγχου έθετε εν δυνάμει «ζήτημα εξουσίας». Μοναδικό όπλο της κυβέρνησης για να αντιμετωπίσει την εξέγερση ήταν η άγρια και αμείλικτη καταστολή. Όμως, τη κρίσιμη στιγμή βρήκε τον πιο πιστό της σύμμαχο στο ΚΚ Γαλλίας.

Ο ρόλος του ΚΚ Γαλλίας

Οι σταλινικοί του ΚΚΓ καθ' όλη τη διάρκεια της εξέγερσης ούτε έλεγχαν τις κινητοποιήσεις και τις καταλήψεις εργοστασίων ούτε τις επιθυμούσαν, με τη μορφή και τη μαζικότητα που είχαν. Ορίζοντάς τους ήταν η διεκδίκηση κάποιων οικονομικών αιτημάτων. Από τις πρώτες καταλήψεις σε πανεπιστήμια, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να διαχωρίσουν τα συνδικάτα (CGT) από τους φοιτητές. Συκοφαντούσαν το φοιτητικό κίνημα και τις ακροαριστερές δυνάμεις που δρούσαν σε αυτό, ενώ ήθελαν πάση θυσία να αποτρέψουν τους φοιτητές από το να ενωθούν με τους εργάτες στα εργοστάσια. Έφταναν μέχρι και την ενθάρρυνση και επικρότηση της αστυνομικής καταστολής.

Στην κορυφαία στιγμή της κρίσης εξουσίας στη Γαλλία, όταν η κυβέρνηση δεν είχε από πού να γαντζωθεί, οι γραφειοκράτες της CGT και του ΚΚΓ κάθισαν στο ίδιο τραπέζι με τους εργοδότες. Υπέγραψαν στις 24-26 Μάη τη «συμφωνία της Γκρενέλ», σημαντικές οικονομικές και κοινωνικές κατακτήσεις για τους εργαζόμενους, που όμως είχαν σκοπό όχι να ενισχύσουν αλλά να ανακόψουν το κίνημα. Εκείνη τη στιγμή ήταν σαφές ότι οι εξεγερμένοι εργάτες δεν πάλευαν για απλές αυξήσεις στους μισθούς, αλλά για την αμφισβήτηση του διευθυντικού δικαιώματος, τον εργατικό έλεγχο, έως και μια δικιά τους εξουσία, για αυτό και απέρριψαν σχεδόν σε κάθε χώρο εργασίας τις συμφωνίες των γραφειοκρατών. Με την διενέργεια εκλογών στα τέλη του Ιούνη έκλεισε ο κύκλος της εξέγερσης του Μάη.

Στο κίνημα έλειψε η επαναστατική ηγεσία, βασικός παράγοντας για την νίκη. Οι δυνάμεις της άκρας Αριστεράς, παρ' όλη τη συμβολή τους, είχαν περιορισμένη επιρροή στους εργαζόμενους, σε αντίθεση με το ριζώμα του προδοτικού ΚΚ Γαλλίας. Μια ικανή επαναστατική ηγεσία οφείλουμε να οικοδομήσουμε, στην Γαλλία, στην Ελλάδα και παντού, ώστε οι επόμενες εκρήξεις, όπως και τα Κίτρινα Πιλέκα, να μην βρεθούν σε αδιέξοδο, αλλά να δώσουν ό,τι περισσότερο μπορούν, με ορίζοντα τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Έφυγε από τη ζωή ο Νάνι Μπαλεστρίνι

Ποιητής, συγγραφέας και κοινωνικός αγωνιστής, ο Νάνι Μπαλεστρίνι γεννήθηκε στο Μιλάνο στις 2 Ιουλίου 1935. Πρωτοδημοσιεύει ποιήματα το 1953 και στις αρχές της δεκαετίας το '60 συμμετείχε στην ίδρυση της λογοτεχνικής ομάδας «Gruppo 63». Η ομάδα περιελάμβανε ποιητές, συγγραφείς, κριτικούς και επιστήμονες, και θα προσπαθήσει να ανακαλύψει και να πειραματιστεί με νέες μορφές έκφρασης, σε σύγκρουση με τα ως τότε παραδοσιακά πρότυπα. Ήταν επηρεασμένη από τον μαρξισμό αλλά και νέα ρευματα τα οποία είχαν μια άνθιση εκείνη την περίοδο, όπως ο στρουκτουραλισμός (δομισμός). Τα έργα αυτής της πρωτοποριακής κίνησης θα προσπαθήσουν να εκφράσουν τις αλλαγές και μεταβολές της ιταλικής κοινωνίας στις δεκαετίες του '60 και του '70 και να θέσουν την τέχνη στην υπηρεσία των κινήματων.

Από το 1969, ο Μπαλεστρίνι, πολιτικοποιημένος και στρατευμένος με την τέχνη του στην υπηρεσία μιας κοινωνικής επανάστασης, προσεγγίζει τις απόψεις των αριστερών κινήματων και πλάι στον φίλο του Αντόνιο Νέγκρι αποτελεί ένα από τα ιδρυτικά στελέχη της σημαντικής για τις πολιτικές εξελίξεις την επόμενη δεκαετία οργάνωσης Potere Operaio (Εργατική Εξουσία), ενώ από το 1973 συμμετείχε στο κίνημα της Autonomia Operaia (Εργατική Αυτονομία). Στις 7 Απριλίου 1979 κατηγορείται, όπως και πολλά άλλα μέλη της Αυτονομίας για ανατρεπτική οργάνωση, ένοπλη συμμορία και συμμετοχή σε 19 δολοφονίες, μεταξύ των οποίων και του πρωθυπουργού Άλντο Μόρο! Για να αποφύγει αυτή την πρωτοφανή σκευωρία και τη σύλληψη, θα καταφύγει με σκι μέσα από τα Λευκά Όρη στη Γαλλία και θα γυρίσει στην Ιταλία το 1984, όταν η δίωξη εναντίον του πάψει λόγω έλλειψης στοιχείων. Αυτές τις εμπειρίες του και τις περιπέτειες των άλλων συντρόφων του καταγράφει στο βιβλίο του *Οι Αόρατοι*. Εμβληματικότερο έργο του θεωρείται το *Τα Θέλουμε Όλα* (1971). Το βιβλίο αυτοπραγματεύεται τον προλετάριο του ιταλικού Νότου, στην εργασία του οποίου στηρίχτηκε η μεταπολεμική ιταλική και ευρωπαϊκή βιομηχανική ανάπτυξη. Ανείδικευτος και με τεράστια κινητικότητα, διαδοχικά εργάτης γης, οικοδόμος, άνεργος και τελικά μετανάστης, αφηγείται το πώς έμαθε μέσα στις πελώριες αυτοκινητοβιομηχανίες του Βορρά να οργανώνεται και να παλεύει ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Πρωταγωνιστής είναι η εργατική φιγούρα που αναδύθηκε στους αγώνες του «Θερμού Φθινοπώρου» του 1969 στην Ιταλία. Άλλα σημαντικά έργα του Μπαλεστρίνι, τα οποία είναι και μεταφρασμένα στα ελληνικά, είναι τα *Σάντοκαν* (2004), *Furiosi* (1994) και *Οι Αόρατοι* (1987).

Η προσέγγιση του Μπαλεστρίνι διαφέρει από αυτήν του συνηθισμένου μυθιστορήματος, που αναδεικνύει κυρίως τη σύγκρουση του ατόμου με την κοινωνία και την ανάπτυξη των παθών του. Προσπαθεί να παρουσιάσει συλλογικές ιδέες και συμπεριφορές κοινωνικών ομάδων. Είναι από τους σημαντικότερους συγγραφείς που έθεσαν το ταλέντο τους στην υπηρεσία των κοινωνικών αγώνων.

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΤΙΕΝ ΑΝ ΜΕΝ

30 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την αντιγραφειοκρατική εξέγερση της νεολαίας, που πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Τιεν Αν Μεν του Πεκίνου από τον Απρίλιο έως τον Ιούνιο του 1989.

1949-1989: Η πορεία προς την εξέγερση

Το 1949 οι φτωχοί αγρότες, οι εργαζόμενοι και η νεολαία πραγματοποίησαν επανάσταση στην Κίνα, υπό την ηγεσία του Μάο Τσε Τουνγκ. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας (ΚΚΚ), που πήρε την εξουσία επικεφαλής ενός αγροτικού αντάρτικου, ακόμα και μετά την κατάληψη των μεγάλων πόλεων της χώρας, αρνήθηκε να στηριχθεί στην ελεύθερη αυτοοργάνωση του κινέζικου προλεταριάτου σε εργατικά συμβούλια, με αποτέλεσμα τον αποκλεισμό των εργαζόμενων μαζών από την άσκηση της πολιτικής εξουσίας και την κυριαρχία ενός γραφειοκρατικού μηχανισμού. Έτσι στην Κίνα εγκαθιδρύθηκε ένα γραφειοκρατικά παραμορφωμένο εργατικό κράτος. Καθώς μάλιστα η κινέζικη γραφειοκρατία ήταν λιγότερο συμπαγής από αυτή της Σοβιετικής Ένωσης, πολύ γρήγορα εμφανίστηκαν στο εσωτερικό του ΚΚΚ τάσεις που, λιγότερο ή περισσότερο ανοιχτά, υπερασπίζονταν ένα πρόγραμμα επιστροφής στον καπιταλισμό.

Ο Μάο προσπάθησε να συντρίψει αυτές τις τάσεις με την «Πολιτιστική Επανάσταση» (1966-1969), που και αυτή όμως παρέμεινε μια διαδικασία ελεγχόμενη από τα πάνω, δεν βασίστηκε στην αυτοοργάνωση των μαζών και τελικά απέτυχε και στον βασικό στόχο της. Μετά από λίγα χρόνια, τα στελέχη που υποστήριζαν την πορεία

προς τον καπιταλισμό, με επικεφαλής τον Ντενγκ Ξιαο Πινγκ (μετέπειτα σφαγέας της Τιεν Αν Μεν), επανήλθαν στις θέσεις τους στο κόμμα. Μετά τον θάνατο του Μάο το 1976, η φιλοκαπιταλιστική πτέρυγα επικράτησε στην εσωκομματική αναμέτρηση και ο Ξιαο Πινγκ παρέμεινε απόλυτος κυρίαρχος για δύο και πλέον δεκαετίες.

Η παλινόρθωση του καπιταλισμού είχε ξεκινήσει με το άνοιγμα των κινέζικων συνόρων για τα ιμπεριαλιστικά κεφάλαια, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '70. Ο Ξιαο Πινγκ συνέχισε και επέκτεινε τη στροφή της κινέζικης οικονομίας προς τον καπιταλισμό και τη φιλελεύθερη αγορά («σοσιαλισμός της αγοράς»), που ήδη είχε ξεκινήσει από την εποχή του Μάο. Βέβαια, οι κινέζοι γραφειοκράτες διδάχτηκαν από τις εξελίξεις στη Σοβιετική Ένωση και την Ανατολική Ευρώπη και φρόντισαν να διασφαλίσουν έναν ασφυκτικό έλεγχο στον στρατό και τον κρατικό μηχανισμό, διατηρώντας τυπικά τα σύμβολα και την «ταμπέλα» του «κομμουνισμού». Εγκαθιστώντας ένα καθεστώ τρόμου, επέβαλαν την υπερεκμετάλλευση της κινέζικης εργατικής τάξης, που θα γινόταν παροικιόδης, και σταδιακά πέτυχαν να μετατραπούν από γραφειοκρατικό στρώμα σε νέα εκμεταλλεύτρια τάξη, ολοκληρώνοντας την καπιταλιστική παλινόρθωση.

Η εξέγερση της Τιεν Αν Μεν

Η εξέγερση της Τιεν Αν Μεν ξεκίνησε τον Απρίλη του 1989, με αφορμή το θάνατο του Χου Γιαομπάνγκ, Γενικό Γραμματέα του ΚΚΚ, στις 14 Απριλίου. Είχε αποπεμφθεί από τη θέση ως πολιτικά φιλελεύθερος, χωρίς φυσικά αυτό να ισχύει στην

πραγματικότητα. Ο θάνατός του πυροδότησε διαδηλώσεις κατά της διαφθοράς της γραφειοκρατίας του ΚΚΚ και υπέρ των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Κέντρο αυτών των διαδηλώσεων ήταν η πλατεία Τιεν Αν Μεν στο Πεκίνο, ωστόσο και πολλές άλλες πλατείες της Κίνας έγιναν μικρότερα κέντρα του κινήματος.

Από τις 22 Απριλίου, ημέρα της κηδείας του Γιαομπάνγκ, χιλιάδες νέοι και φοιτητές διαδήλωναν καθημερινά, με το πλήθος μέρα με τη μέρα να αυξάνεται. Το ΚΚΚ απάντησε με αιματηρή καταστολή: στις 20 Μαΐου κηρύχθηκε στρατιωτικός νόμος και στις 3 και 4 Ιουνίου ο στρατός εισήλθε στην πλατεία και διέλυσε βίαια το συγκεντρωμένο πλήθος με τανκς με αποτέλεσμα το θάνατο χιλιάδων διαδηλωτών (πάνω από 3.000), οι οποίοι έπεσαν τραγουδώντας τη Διεθνή, ενώ χιλιάδες άλλοι συνελήφθησαν, ορισμένοι εκ των οποίων κρατούνται στις φυλακές μέχρι σήμερα.

Η εξέγερση της Τιεν Αν Μεν αποτέλεσε συνέχεια των αντιγραφειοκρατικών εξεγέρσεων που είχαν λάβει χώρα στην ΕΣΣΔ και την Ανατολική Ευρώπη τις προηγούμενες δεκαετίες. Η σφαγή της Τιεν Αν Μεν αποτέλεσε άλλο ένα από τα πολυάριθμα εγκλήματα του σταλινισμού, δυσφημώντας για άλλη μια φορά το όραμα και τις αξίες του κομμουνισμού και δίνοντας την καλύτερη τροφή για την αστική-ιμπεριαλιστική προπαγάνδα.

Η κατάσταση της Κίνας σήμερα

Σήμερα η αναδύομενη κινέζικη οικονομία αποτελεί μια από τις ισχυρότερες καπιταλιστικές οικονομίες στον κόσμο, απειλώντας την πρωτοκαθεδρία των δυτικών ιμπεριαλιστών και διεκδικώντας την παγκόσμια ιμπεριαλιστική ηγεσία. Αυτό οφείλεται στην υπερεκμετάλλευση των εργαζόμενων (που προκαλεί εργατικά ξεσπάσματα που το καθεστώς «κουκουλώνει»), στα φιλόδοξα οικονομικά σχέδια, όπως ο «Δρόμος του Μεταξιού» (εμπορικοί σταθμοί της Κίνας προς τον υπόλοιπο κόσμο), καθώς και στα πλεονεκτήματά της έναντι των δυτικών ιμπεριαλιστών. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει πως δεν επηρεάζεται από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και πως δεν αντιμετωπίζει προβλήματα (π.χ. φούσκες, δημόσιο και ιδιωτικό χρέος).

Η ένταση του εμπορικού πολέμου ΗΠΑ-Κίνας και η όξυνση των ανταγωνισμών τους αυξάνει τον κίνδυνο για μια παγκόσμια πολεμική σύρραξη. Ενδεχόμενο που μόνο με σκληρούς ταξικούς αγώνες της παγκόσμιας εργατικής τάξης μπορεί να αποφευχθεί, στην καρδιά των οποίων οφείλουν να βρίσκονται οι αγώνες του κινέζικου προλεταριάτου, αυτού του γίγαντα.

76 Χρόνια από την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου

Στις 6 Ιουνίου συμπληρώνονται 76 χρόνια από την εκτέλεση του επαναστάτη Παντελή Πουλιόπουλου, που αγωνίστηκε για τα συμφέροντα των εργαζόμενων και όλων των καταπιεσμένων της χώρας μας. Αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους Έλληνες θεωρητικούς του επαναστατικού μαρξισμού και κορυφαία ηγετική φυσιογνωμία που γέννησε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα. Διακρίθηκε για τις επαναστατικές του ιδέες και την πάλη του ενάντια στον σταλινισμό του ΚΚΕ.

Ο Π. Πουλιόπουλος γεννήθηκε στη Θήβα στις 10 Μαρτίου 1900. Το 1919 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και τον ίδιο χρόνο έγινε μέλος του νεοϊδρυθέντος Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος της Ελλάδος (ΣΕΚΕ). Τον επόμενο χρόνο στρατεύτηκε και στάλθηκε στο μικρασιατικό μέτωπο. Εκεί στρατολογήθηκε σε πυρίνα του ΣΕΚΕ και ανέπτυξε αντιπολεμική δράση. Τον Ιούνιο του 1922 συνελήφθη από τη στρατονομία και αντιμετώπισε την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Όταν έγινε η Μικρασιατική Καταστροφή δραπέτευσε από τις φυλακές της Σμύρνης, γλιτώνοντας το εκτελεστικό απόσπασμα.

Με την επιστροφή του στην Αθήνα συγκρότησε την αντιπολεμική κίνηση των «Παλαιών Πολεμιστών» και το 1924 εκλέχθηκε πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας τους, η οποία εξέδιδε την εφημερίδα Παλαιός Πολεμιστής. Το 3^ο έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ τον εξέλεξε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του, η οποία τον εξέλεξε Γενικό Γραμ-

ματέα. Το Συνέδριο αποδέχτηκε πλήρως τους «21 όρους» της Κομμουνιστικής Διεθνούς, προκειμένου να γίνει μέλος της και μετονομάστηκε σε ΚΚΕ.

Ο Πουλιόπουλος εκπροσώπησε το κόμμα στο 5^ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, όπου υιοθετήθηκε η γραμμή της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας, αλλά και το σύνθημα περί «ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης». Στις 25 Αυγούστου 1925, ο Πουλιόπουλος δικάστηκε με την κατηγορία ότι προωθούσε την αυτονομία της Μακεδονίας και της Θράκης. Ο ίδιος πίστευε ότι η απόφαση της Κομιντέρν και της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας εξυπηρετούσε τον βουλγαρικό εθνικισμό, αλλά δεν ήθελε να εκφράσει τη διαφωνία του μπροστά στους διώκτες του. Υπερασπίστηκε τις διεθνιστικές του θέσεις, για την αυτοδιάθεση των λαών, σε μια πεντάωρη απολογία που προκάλεσε αίσθηση και η δίκη αναβλήθηκε. Στις 22 Φεβρουαρίου 1926, όταν συνεχίστηκε η δίκη, οι κατηγορίες κατέπεσαν, αλλά οι κατηγορούμενοι εξορίστηκαν. Ο Πουλιόπουλος φυλακίστηκε στη Φολέγανδρο. Τον Αύγουστο του 1926 απελευθερώθηκε μετά την κατάρρευση της δικτατορίας του στρατηγού Πάγκαλου.

Τον Σεπτέμβριο του 1926 ο Πουλιόπουλος παραιτήθηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ, καθώς κατά την απουσία του η σταλινική γραφειοκρατία είχε επικρατήσει. Τον Μάρτιο του 1927 τέθηκε εκτός της Κεντρικής Επιτροπής και αργότερα τον ίδιο χρόνο διαγράφηκε από το κόμμα.

Ίδρυσε την Αριστερή Αντιπολίτευση στο ΚΚΕ, η οποία αργότερα σχημάτισε την

Ενωμένη Αντιπολίτευση, η οποία διαγράφηκε από το ΚΚΕ τον Δεκέμβριο του 1928. Ο Πουλιόπουλος ήταν από τους πρώτους μέσα στο ΚΚΕ που υιοθέτησαν τις θέσεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης στο ΚΚ Σοβιετικής Ένωσης και στην Τρίτη Διεθνή, που είχαν δημιουργηθεί από τον Λέον Τρότσκι. Το Νοέμβριο του 1927 συγκρότησε μια αντιπολιτευτική ομάδα με το όνομα «Σπάρτακος», εκδίδοντας από τον Ιανουάριο του 1928 το ομώνυμο περιοδικό. Το Μάρτιο του 1928, η ομάδα Σπάρτακος τάχθηκε αλληλέγγυα με τη ρώσικη Αριστερή Αντιπολίτευση και αργότερα με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση (ΔΑΑ). Το 1934 ίδρυσε την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), η οποία το 1937 μετονομάστηκε σε Ενιαία ΟΚΔΕ (ΕΟΚΔΕ) και αποτέλεσε ιδρυτικό μέλος της 4ης Διεθνούς το 1938.

Παράλληλα με την πολιτική του δράση μετέφρασε στα ελληνικά πολλά σημαντικά έργα, με κυριότερα, το 1927, Το Κεφάλαιο (μερική έκδοση του πρώτου τόμου) και την Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας (και οι δύο μεταφράσεις σε συνεργασία με τον Γιώργο Δούμα). Συνέγραψε το εξαιρετικής σημασίας θεωρητικό-πολιτικό έργο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;», αναλύοντας το καπιταλιστικό στάδιο της εποχής και προβάλλοντας την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης την οποία εγκατέλειπε το ΚΚΕ (αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής το 1934 περί αστικοδημοκρατικής επανάστασης).

Τον Αύγουστο του 1938, επί δικτατορίας

Ιωάννη Μεταξά, συνελήφθη και ύστερα από αρκετούς μήνες φυλακής στην Αίγινα, στάλθηκε στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας. Το 1942, κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής, μεταφέρθηκε άρρωστος στο Δημοτικό Νοσοκομείο της Αθήνας, έπειτα στις φυλακές Αβέρωφ και τέλος στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας. Η δικτατορία Μεταξά, την περίοδο της κατοχής, παρέδωσε τους πολιτικούς κρατούμενους στους κατακτητές.

Στις 6 Ιουνίου του 1943 ο Πουλιόπουλος, μαζί με άλλους 105 φυλακισμένους, εκτελέστηκε από τις ιταλικές κατοχικές δυνάμεις στο χωριό Νεζερό, σε αντίποινα για την αντίταξη αμαξοστοιχίας στο Κούρνοβο από τον ΕΛΑΣ. Απευθύνθηκε στα ιταλικά στους στρατιώτες του εκτελεστικού αποσπάσματος, καλώντας τους να μην τους εκτελέσουν στο όνομα του αντιφασισμού και της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Οι φαντάροι αρνήθηκαν να τους εκτελέσουν και την εκτέλεση έκαναν οι αξιωματικοί.

Μέση Ανατολή

Τυχοδιωκτισμοί του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού

■ Κώστας Δικαίος

Η επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράν αποτελεί έναν τυχοδιωκτισμό που δεν αντιστοιχεί στις πραγματικές δυνατότητες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η διοίκηση Τραμπ τον Μάιο του 2018, ανατρέποντας όλα τα δεδομένα που είχε διαμορφώσει ο προκάτοχός του, Ομπάμα, απέσυρε τις ΗΠΑ από τη συμφωνία για την αναστολή του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν. Η συμφωνία (Κοινό Ολοκληρωμένο Σχέδιο Δράσης – ΚΟΣΔ) είχε υπογραφεί το 2015 ανάμεσα στην ισλαμική δημοκρατία και τους 6 ισχυρούς του πλανήτη (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Βρετανία, Γαλλία και Γερμανία) με στόχο να μην αποκτήσει το Ιράν πυρηνικό όπλο. Ως αντάλλαγμα θα γινόταν άρση των οικονομικών κυρώσεων κατά της χώρας και το Ιράν θα εντασσόταν στην παγκόσμια αγορά, κάτι που θα σήμαινε αρκετές οικονομικές ευκαιρίες για τους ευρωπαίους, κυρίως, ιμπεριαλιστές. Αναμενόταν παράλληλα και μια σταδιακή μετάλλαξη του καθεστώτος, με μια σειρά μεταρρυθμίσεων δυτικού τύπου.

Είναι αλήθεια ότι το Ιράν, παράλληλα με την αξιοποίηση των οικονομικών δυνατοτήτων που απέρρεαν από το ΚΟΣΔ, προχώρησε και σε πολιτική και στρατιωτική επέκταση στη Μέση Ανατολή, εκμεταλλευόμενο τα κενά και τις αποτυχίες των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην περιοχή. Έτσι απέκτησε σημαντική επιρροή στο Ιράκ, όπου έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ήττα του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ), την ίδια στιγμή που οι ΗΠΑ, κλεισμένες στην Πράσινη Ζώνη της Βαγδάτης αδυνατούσαν να προσφέρουν επίγειες δυνάμεις. Βοήθησε τον Άσαντ τόσο ενάντια στο ΙΚ όσο και ενάντια στους υπόλοιπους τζιχαντιστές αντάρτες που στηρίζονταν από την Δύση και τα αντιδραστικά βασίλεια και εμιράτα του Περσικού Κόλπου, διαμορφώνοντας μια συμμαχία με την Ρωσία και την Τουρκία. Έτσι έφτασε ως τα σύνορα με το Ισραήλ, την ίδια στιγμή που οι ΗΠΑ απέμεναν με μοναδικό σύμμαχο στη Συρία τους Κούρδους.

Επιπλέον, το Ιράν βοήθησε στην ενίσχυση της οργάνωσης Χεζμπολάχ στον Λίβανο, κάνοντας πραγματικότητα τον προαιώνιο πόθο της Περσίας για έξοδο στη Μεσόγειο. Στήριξε την Χαμας στη λωρίδα της Γάζας. Βοήθησε τους σιίτες Χούτι στην Υεμένη να αντιμετωπίσουν τον υπό την ηγεσία της Σαουδικής Αραβίας αντιδραστικό αραβικό συνασπισμό, που από το 2015 σφάζει βομβαρδίζοντας με βόμβες που του πουλάνε οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και καταδικάζει σε λιμοκτονία εκατομμύρια ανθρώπους. Διατηρεί συνεργασία με την Τουρκία για την προμήθεια υδρογονανθράκων και με το Κατάρ για τον έλεγχο των κοιτασμάτων φυσικού αερίου στον Περσικό κόλπο, εντείνοντας τη δυσaréσκεια των ηγεμονιών του Κόλπου, την

ίδια στιγμή που οι σχέσεις ΗΠΑ και Τουρκίας βρίσκονται σε κρίση εξαιτίας της μη ευθυγράμμισης της τελευταίας με τις επιλογές του ΝΑΤΟ. Ήρθε σε συνεννόηση τόσο με την κυβέρνηση του Αφγανιστάν όσο και με τους Ταλιμπάν, την ίδια στιγμή που ο Τραμπ ανακοίνωνε την απόσυρση των μισών από τους 14.000 Αμερικανούς στρατιώτες που σταθμεύουν στο Αφγανιστάν.

Παράλληλα, το θεοκρατικό καθεστώς της Τεχεράνης όχι μόνο δεν δυτικοποιείται αλλά ισχυροποιείται λόγω της επέκτασης της πολιτικής επιρροής του. Όλα αυτά έκαναν απαραίτητη την αλλαγή πλεύσης των ΗΠΑ ώστε να στηριχθούν και οι σύμμαχοί τους, που αισθάνθηκαν την απειλή του Ιράν στα σύνορά τους, δηλαδή η Σαουδική Αραβία και το Ισραήλ. Έτσι η απόφαση των ΗΠΑ να αποχωρήσουν από το ΚΟΣΔ δεν αποτελεί ιδιοτροπία της διοίκησης Τραμπ, όπως διατείνονται ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και Ρώσοι-Κινέζοι (που συνεχίζουν να προσπαθούν να περισώσουν την συμφωνία) αλλά γεωπολιτική ανάγκη για τον περιορισμό του Ιράν. Βέβαια είναι αλήθεια ότι ο Τραμπ, την ίδια στιγμή που πουλάει όπλα δισηκατομμυρίων στην Σαουδική Αραβία και τα άλλα καθεστώτα του Κόλπου, ανακοινώνει την αποχώρηση από την Συρία που αφήνει το πεδίο ελεύθερο σε Ρωσία και Ιράν...

Παρά τις αντιφάσεις όμως η διοίκηση Τραμπ προχώρησε σε κλιμακούμενα μέτρα ενάντια στο Ιράν: στο εσωτερικό της χώρας υποδαύλισε και χρηματοδότησε τις διαμαρτυρίες ενάντια στο θεοκρατικό καθεστώς, χωρίς μεγάλη επιτυχία. Τον Οκτώβριο του 2018 ανακοίνωσε τη νέα αντιτρομοκρατική στρατηγική των ΗΠΑ, η οποία χαρακτηρίζει το Ιράν «κεντρικό τραπέζι της διεθνούς τρομοκρατίας από το 1979». Τον Νοέμβριο επανέφερε τις κυρώσεις, πλήττοντας τον τραπεζικό, πετρελαϊκό και ασφαλιστικό τομέα της χώρας, εξαιρώντας όμως κάποιες χώρες που δεν θα μπορούσαν να βρουν εναλλακτικές λύσεις προμήθειας (Τουρκία, Κίνα, Ινδία, Ταϊβάν, Ιταλία, Ελλάδα). Τον Δεκέμβριο συγκλήθηκε το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ για να πάρει απόφαση ενάντια στην εκτόξευση βαλλιστικού πυραύλου από το Ιράν, ικανού να φέρει πυρηνικές κεφαλές. Τον Φεβρουάριο του 2019 πραγματοποιήθηκε στην Πολωνία διεθνής συνάντηση για την αντιμετώπιση του Ιράν, στην οποία ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Νετανιάχου, δήλωσε ότι όλες οι χώρες που συμμετέχουν θέλουν να «προωθήσουν ένα κοινό συμφέρον, τον πόλεμο με το Ιράν» (δήλωση που αργότερα ανασκεύασε). Τον Μάρτιο ο Τραμπ αναγνώρισε τα ψήπεδα του Γκολάν ως ισραηλινό έδαφος, για να αντιμετωπίσει τη διεθνή κατακραυγή, ακόμη και από την ΕΕ. Τον Απρίλιο οι ΗΠΑ χαρακτήρισαν τους Φρουρούς της Επανάστασης (τις ένοπλες δυνάμεις του Ιράν!) ως τρομοκρατική οργάνωση. Στις 2 Μαΐου οι ΗΠΑ επεξέτειναν τις κυρώσεις σε όλες τις χώρες, προκαλώντας έντονες αντιδράσεις τόσο στην ΕΕ όσο και στην Κίνα (που εισάγει το 6% των ενεργειακών της αναγκών σε πετρέλαιο από το Ιράν), την Ινδία και την Τουρκία. Η ΕΕ έχει συστήσει ένα μηχανισμό για να παρακάμψει τις κυρώσεις

τον ΗΠΑ στις ευρωπαϊκές εταιρίες που συνεργάζονται με το Ιράν αλλά η αποτελεσματικότητά του είναι μικρή και πολλές εταιρίες έχουν αναστείλει τις επενδύσεις τους. Η Ρωσία, η Κίνα και η Ινδία προετοιμάζουν διαφορετικούς τρόπους συναλλαγής που δεν θα περιλαμβάνουν χρήση του δολαρίου. Η αύξηση της παραγωγής πετρελαίου από Σ. Αραβία, ΗΑΕ και ΗΠΑ δεν μπορεί να αναπληρώσει την παραγωγή του Ιράν, πράγμα που θα έχει επιπτώσεις στην αύξηση της τιμής του πετρελαίου και θα τροφοδοτήσει ένταση της παγκόσμιας κρίσης. Οι κινέζικες εταιρίες που θα συναλλάσσονται με το Ιράν θα δεχτούν κυρώσεις από τις ΗΠΑ και θα αποκλειστούν από το αμερικανικό δημοσιονομικό σύστημα πράγμα που όμως θα έχει επιπτώσεις και στις ΗΠΑ, οι οποίες δεν θα μπορούν να αποπληρώσουν το τεράστιο χρέος τους προς την Κίνα.

Το Ιράν απειλεί να ξαναρχίσει το πυρηνικό του πρόγραμμα αλλά απειλεί και να κλείσει τα Στενά του Χορμούζ, έναν από τους σημαντικότερους θαλάσσιους δρόμους για το πετρέλαιο. Κάτι τέτοιο θα ήταν σοβαρή απειλή για το παγκόσμιο εμπόριο και θα οδηγούσε σε μεγάλη πιθανότητα ένοπλης αντιπαράθεσης. Έτσι οι ΗΠΑ έστειλαν αεροπλανοφόρο στον Περσικό Κόλπο με τη δύναμη κρούσης του, πυραύλους Patriot, αποβατικό σκάφος με αμφίβια οχήματα, στρατηγικά βομβαρδιστικά B-52 (για βομβαρδισμούς πόλεων και εγκαταστάσεων). Προετοιμάζονται για σύγκρουση, πουλάνε όπλα στη Σ. Αραβία και τα ΗΑΕ με διάταξη έκτακτης ανάγκης, παρακάμπτοντας την Βουλή και τη Γερουσία. Ο Πομπέο επισκέφθηκε έκτακτα το Ιράκ για να εξασφαλίσει τη στήριξη της κυβέρνησης σε περίπτωση σύγκρουσης («εχωνώντας» ότι το Ιράκ εξαρτάται άμεσα από την ηλεκτρική ενέργεια του Ιράν και ότι η επιρροή του Ιράν στην χώρα είναι τεράστια) την ίδια στιγμή που η EXXON Mobil απομακρύνει το ξένο προσωπικό από τις πετρελαϊκές εγκαταστάσεις στο Ιράκ. Παράλληλα ενημερώνει τους ευρωπαίους ομολόγους του για «εμπιστευτικές» πληροφορίες από τις υπηρεσίες του για δήθεν ιρανικές «απειλές» στον Περσικό κόλπο!

Έχουν υπάρξει και κάποιες αφορμές για έναρξη θερμού επεισοδίου, όπως η επίθεση με drones σε πετρελαϊκές εγκαταστάσεις στην Σ. Αραβία από τους Χούτι και δολιοφθορές σε δεξαμενόπλοια στα ανοικτά των ΗΑΕ, για τις οποίες κατηγορούνται «τρομοκράτες» υποστηριζόμενοι από το Ιράν χωρίς φυσικά καμιά αποδειξη.

Είναι φανερό ότι οι ΗΠΑ δεν μπορούν να στηρίξουν έναν μεγάλης έκτασης πόλεμο, που θα επεκτείνει τη σφαγή σε ολόκληρη την Μέση Ανατολή. Οι απαιτήσεις των ΗΠΑ και του Ισραήλ για παραίτηση του Ιράν από όλες τις επεμβάσεις του είναι μη ρεαλιστικές και δεν έχουν καμιά πιθανότητα να θεωρηθούν σοβαρή πολιτική, ενώ ένας πόλεμος στον Περσικό κόλπο θα βύθιζε στην κρίση την παγκόσμια οικονομία. Ωστόσο ο τυχοδιωκτισμός των ιμπεριαλιστών στη φάση της αποδυναμώσής τους αποτελεί σοβαρή απειλή, είτε πρόκειται για τους λεονταρισμούς του Τραμπ («εάν θέλει το Ιράν να πολεμήσει, θα έρθει το τέλος του»), είτε πρόκειται για τις ψοφοδεείς εκκλήσεις της Μοργκερίνι από την ΕΕ («οι ΗΠΑ και το Ιράν να αποφύγουν κάθε κλιμάκωση στο στρατιωτικό επίπεδο») χωρίς να λείει κουβέντα για τις κυρώσεις που καταδικάζουν στην φτώχεια τον ιρανικό λαό, είτε πρόκειται για τις γελοιότητες του Πομπέο («Το Ιράν ευθύνεται που πουλάμε όπλα στην Μέση Ανατολή»).

